

๑๕๗

ท่านอาจารย์คนดี
ศิษย์ผู้นี้อยากเป็นมือปราบ
草色烟波里

1

ไปลู่เฉิงชวว 白鹭成双
เขียน

เทียนซิง
แปล

๑๕๑๔ คือรากรากฟ้าสัปดาห์

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านทุกท่าน ปีนี้ผ่านมาก็คือครบรอบปีแล้ว เป็นอย่างไรกันบ้างคะ

อย่างที่ทุกท่านน่าจะทราบกันแล้ว ปีนี้สำนักพิมพ์ อรุณของเราเป็นปีแห่ง 'ไป่ลู่เจิงชวง' ค่ะ เพราะเราขนานนามของไป่ลู่เจิงชวง มาให้ทุกท่านได้อ่านกันอย่างจุใจเลย (แต่ก็เชื่อว่าคงไม่มีผลงานของนักเขียนท่านอื่นนะคะ)

สำหรับเรื่องท่านอาจารย์คนดี ศิษย์ผู้นี้เอยากเป็นมือปราบ ในมือคุณผู้อ่านนี่ เป็นผลงานของไป่ลู่เจิงชวงเรื่องแรกของปีนับจากเรื่องลวงเล่ห์เสน่ห์ดอกท้อ ที่ตีพิมพ์ต่อเนื่องมาจากปีที่แล้วค่ะ หากเรื่องลวงเล่ห์เสน่ห์ดอกท้อ หักเหลี่ยมเนียนคมกันหนักหน่วง เรื่องนี้ก็จะเป็นอีกขั้วหนึ่งเลยนะคะ เพราะเน้นตลกโปะปะบันเทิงใจ นางเอกของเรา 'ตัวนเล็กเยวเฉา' ใส่ชื่อน่าเอ็นดูมาก เป็นสาวน้อยผู้เอยากเป็นยอดมือปราบแห่งยุค กราบยอดมือปราบหนุ่มผู้หล่อเหลา เป็นอาจารย์ แต่ว่า...ท่านอาจารย์สุดหล่อคนนี้นั้นดันไม่ยอมสั่งสอนนางดี ๆ จึงเกิดเป็นเรื่องราวชวนหัวเราะชวนยิ้มตามมากมาย และนอกจากเล่ห์เฉาจะปวดหัวกับอาจารย์ (และอาจารย์ก็ปวดหัวกับนางแล้ว) ยังต้องปวดหัวกับจอมมารผู้นิสัยดูไม่ค่อยจะเหมือนจอมมารที่มา

เกี่ยวพัน ทั้งยังตาแหลม (?) มีใจให้นางเสียด้วย

เรื่องราวของสองศิษย์อาจารย์และหนึ่งจอมมารจะเป็นอย่างไร
จะทำให้คุณผู้อ่านติดตามได้จริงหรือไม่ และเสี้ยวเฉาะจะต้องพบเจอกับคดีใดบ้างกว่าจะได้เป็นมือปราบเต็มตัว

ขอเชิญไปไขคดีสืบหาความจริงด้วยตัวเองกันได้เลยคะ

หวังว่าจะคุณผู้อ่านจะชอบกันนะคะ

จ.ณ

TRIGGER WARNING

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

blood (เลือด)

corpse (ศพ)

gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายรุนแรง)

suicide (การฆ่าตัวตาย)

cross-dressing (การแต่งตัวเป็นอีกเพศหนึ่ง)

หอเจ้าชิว

“อยากสบบรมเย็นต้องมาต้าเหลียง อยากมีชื่อเสียงต้องมา
ฉางอัน อยากได้โถมงามต้องมาหอเจ้าชิวของเรา! แม่นางทั้งหลาย
รับแขก!”

“นายท่านเชิญด้านในเจ้าคะ”

เสียงเจี๋ยแจ้วชวนฝัน ร่างอรรชรเต็มถนนฉางอันกว่าครึ่งสาย
ตัวนวลเสียวเฉ่าฟุ้งแล้วอดทอดถอนใจไม่ได้ สมกับเป็นหอเจ้าชิวที่กิจการ
รุ่งเรืองที่สุดในย่านสองฝั่งแม่น้ำเยียนจื่อ ดูลิ สตรีทั้งหลายอ่อนหวาน
อ่อนช้อยขนาดนี้ ดั่งดุดและรังลูกคำไว้อย่างไม่ธรรมดาเลยทีเดียว!
มิน่าเล่า เจ้าสุนัขตัวนวลสีอิฐนั้นถึงเข้าไปแล้วไม่ออกมาอีกเลย

เสียวเฉ่าลอบหน้า เดินตรงเข้าไป

แม่เล่าแซ่เชียนยืนอยู่หน้าประตูหอเจ้าชิว เมื่อเห็นนางก็มี
สีหน้าโมโหจัด “นางหนู ข้ากำลังเปิดประตูทำการค้า เจ้ามาขวางทาง
รบกวนอันใด”

เสียวเฉ่าไม่พอใจ “ใครรบกวนฯ ข้ามาทำธุระต่างหาก!”

สุนัขตัวใหญ่ที่จูงอยู่ในมือช่วยเพิ่มความกล้าให้กับเจ้านาย
มันแหงนหน้าส่งเสียงโหยง!

เสียงเหล่านี้ดังกึกก้องกังวาน ทำเอาคนผ่านไปมาตกใจจนถอยหนี
แม่เล่าแซ่เขียนหางตากระตุก เคลื่อนตัวมาขวางหน้านางไว้
พร้อมถลึงตาพูดใส่ว่า “อย่าคิดว่าสวมเครื่องแบบทางการแล้วจะใหญ่โต
ขัดขวางการค้าหอบาปของข้า ไม่ว่ามีฐานะอันใดก็ได้ทั้งนั้น!”

เลี้ยวเฉายังกำประกาศจับอยู่ในมือ ไหนเลยจะทนฟังนางพูดมาก
ถึงเพียงนั้น พลันส่งเสียงเรียกทันที “ต้าไป!”

สุนัขใหญ่สีขาวเข้าใจคำสั่ง ชูหนึ่งครั้งแล้วโถมตัวใส่แม่เล่า
แซ่เขียน ชูขวัญจน ‘บุปผาแห่งฉางอัน’ หน้าถอดสี รีบหลีกทางให้
ทันที เลี้ยวเฉาบุกเข้าไปในหอเจ้าชิว เพียงชั่วขณะสถานเรีงรมย์
ชื่อดังของฉางอันแห่งนี้ก็อลหม่านวุ่นวาย ถ้วยชามแตกกระจาย
ไหสุราร่วงหล่น หมิงงามกรีดร้องตกใจไม่ขาดสาย หนึ่งคนหนึ่งสุนัข
ตัวการก่อเรื่องมุ่งตรงไปยังชั้นสอง

เลี้ยวเฉาถีบประตูห้องพักชั้นหนึ่งเปิดออก ลมกระโชกจนม่าน
โปร่งพลิวสะบัด นางไม่แม้แต่จะสนใจมอง โศครวมปราณสู่ต้นเทียน¹
ตะโกนเสียงดัง “เจ้าลูกสุนัขตัวนสืออี!”

เมื่อสิ้นเสียงตะโกนด้วยความโกรธของนาง ต้าไปก็อ้าปาก
ที่มีเขี้ยวแหลมคมกระโจนเข้าหาคนผู้นั้นที่อยู่กลางห้องทันที ขนสุนัข
ลู่ลม น้ำลายกระเซ็นไปทั่ว ทำทางคล้ายกับอดเนือมานาน

แม่เล่าแซ่เขียนคิดจะขวางก็ขวางไม่ทันแล้ว ภายในห้องนี้
เป็นแขกสูงศักดิ์ สุนัขตัวใหญ่เข้าไปเช่นนี้ หากโดนกัดขึ้นมาก็ใคร
“คุณชายตัวนระวัง!” คณิกาชั้นสูงในห้องอดส่งเสียงร้องขึ้นมา

¹ คือ กระบวนท่าฝึกพลังลมปราณ โดยการกดพลังลมปราณให้โจรสู่จุดต้นเทียน
ที่อยู่ใต้สะดือประมาณหนึ่งนิ้ว เพื่อให้เกิดความแข็งแรง จิตใจสงบนิ่ง

ไม่ได้

คุณชายชุดขาวที่นั่งอยู่ในห้องไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่หน่อย จ้องมองปากที่อ้ากว้างของสุนัขตัวใหญ่ ไม่เพียงไม่กลัว กลับยังอ้าแขนทั้งสองออกกว้าง

‘โธ่!’ ต้าไปเก็บกรงเล็บอันแหลมคมขณะอยู่กลางอากาศ ร่างอันสง่างามพลิกตัวท่ามกลางสายตาดิ้นกลั้วของกลุ่มผู้มุงดู จากที่แผ่กลืนอายสังหารทั่วร่างเปลี่ยนเป็นตื่นเต้นดีใจ กระโจนเกาะต้นขาของตัวนวลอี๊สะบัดหางไปมา แหงหน้าเก็บเขี้ยวแลบลิ้นประจบประแจง

เลี้ยวเฉมมองอยู่เจียบๆ ยืนมือตบหน้าผากตัวเอง

นางลืมนิดได้อย่างไร นี่คือนุ้ชตัวเมีย ไม่ว่านางจะให้ข้าวมันกินมากเท่าใด ก็ยังคงเป็นสุนัขตัวเมีย

ขอเพียงเป็นเพศเมีย ล้วนแต่เป็นของตัวนวลอี๊

“เลี้ยวเฉม” ตัวนวลอี๊หันหน้ามา ลูบหัวสุนัขแล้วยิ้มน้อยๆ ให้นาง “สตรีเช่นเจ้าโชนจึงไม่รู้จักคำว่าสำรวมบ้าง”

น้ำเสียงของเขาประหนึ่งเสียงขลุ่ยหยกในป่าไผ่ ฟังแล้วหัวใจลั่นสะท้าน แม้แต่แม่เล่าแซ่เซียนที่โอรสจัดเย็นอยู่หน้าประตู เพียงชั่วพริบตาก็ยกสองมือกุมอกดวงตาเป็นประกาย นางเหลือบมองใบหน้าของตัวนวลอี๊อีกครั้ง สิ่งของที่ตัวนวลเลี้ยวเฉมทำแต่วันนี้คงไม่ต้องชดใช้แล้ว

พี่น้องสตรีมากมายผู้ท่องอยู่ในยุทธภพมักมาสอบถามกับเลี้ยวเฉมว่าตัวนวลอี๊หน้าตาเป็นอย่างไร เลี้ยวเฉมเองก็ไม่ว่าจะอธิบายเช่นไร บางทีเมื่อเห็นเขาแล้ว ‘ท่านป้าตกจากฟ้า เบ็ดที่ทางเข้าหมู่บ้านมอดม้วย ดอกไม้ในสวนโรยรา’ กระมัง

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เขาเปรียบดั่งยาพิษ แค่มองเพียงหุดเดียว

ต้นไม้ใบหญ้าก็ตายยกแปลง

ในเมืองฉางอันมีบัณฑิตคร่ำครึเคยเอ่ยขึ้นชมตัวนลืออื้อว่า
“เมฆาลอยละล่อง บุปผาโรยร่วง ทิวเขาทอดยาวหมีนลือ²
ล้วนปรากฏอยู่บนใบหน้าของคนผู้นี้
ต้นไม้หยกบนทางช้างเผือก ความล้าเลือนานาล้วนซ่อนอยู่
ภายใต้ชายแขนเสื้อของเขา”

เสี่ยวเฉาไม่คิดว่าตัวนลืออื้อจะหน้าตาดีสักเท่าไร แต่กลับคิดว่า
หน้าตาของเขามีมูลค่าสูง ภาพเหมือนของเขานำไปแลกขนมแบ่งทอด
ที่พี่สาวคนหนึ่งขายบนถนนตะวันตก หรือแลกไหวยเถียว³ ที่แม่ฝ่าย
คนหนึ่งขายที่ถนนตะวันตก แม้แต่ขนมแบ่งทอดพันชั้น⁴ ของยายเฒ่า
ที่ถนนทิศใต้ยังแลกได้

ทว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลาชื่นชมหน้าตาที่เป็นที่นิยมชมชอบของ
บรรดาสาวน้อยทั้งหลายของเขา เสี่ยวเฉาพาดดาบเล่มใหญ่ไว้บนบ่า
ตีหน้าขมมองกู่ฟานผ่านคณิกาชั้นสูงที่อยู่ด้านข้างแล้วกล่าวว่า
“ข้ากับอาจารย์มีเรื่องต้องคุยกัน แม่นางหลบไปก่อนได้หรือไม่”

กู่ฟานผ่านเป็นคนมีไหวพริบ มิเช่นนั้นคงมีอาจอยู่รอดและ
มีชื่อเสียงโด่งดังในหอเจาซีวที่มีบุปผาหลากสีล้นบานสะพรั่งแห่งนี้ได้
นางได้ยินดังนั้นก็อึ้งผิผา⁵ ลูกขึ้น น้อมกายคารวะตัวนลืออื้อน้อยๆ
“ข้าน้อยจะออกไปก่อน หากคุณชายเรียกหา ข้าน้อยจะกลับมาใหม่
เจ้าค่ะ”

² คือ หน่วยวัดระยะทางของจีน โดย 1 หลี เท่ากับ 500 เมตร

³ คือ ปาฟองโก

⁴ คือ แบ่งที่ทอดหลายชั้น ด้านนอกเมื่อสุกจะเหลืองกรอบ ด้านในนุ่ม ด้านบนอาจโรยงา

⁵ คือ เครื่องดนตรีประเภทเครื่องสายของจีน

“ได้” ยามตัวหนังสือมองหญิงงามช่างอ่อนโยนยิ่งนัก แต่เมื่อทุกคนออกไปจนหมด ประตูปิดลง ใบหน้าอ่อนโยนก็พลันเปลี่ยนเป็นกรอบแค้นราวกับเปาะเปี๊ยะทอด “ตัวนเสื้อเห่า อาจารย์เคยสอนเจ้าว่าต้องรู้จักอ่านสถานการณ์ มีเรื่องสำคัญอันใดถึงมีอาจารย์กลับมาที่ว่าการก่อนแล้วค่อยพูด”

กลับที่ว่าการ? ไม่พูดขึ้นมาอย่างงี้ดีกว่า แต่เมื่อเอ๋ยขึ้นมาแล้วเสื้อเห่าก็อยากกัดเขาให้ตายไปเสีย! นางฝากตัวเป็นศิษย์เขาเพราะต้องการเรียนรู้การไขคดี มิใช่มาเรียนรู้วิถีตระเวนเที่ยวสถานเชิงรมย์นางเข้าลี้ชานเหมิน^๖ มาได้ครึ่งปีแล้ว ยังเป็นมือปราบฝึกหัดอยู่เลยจะบอกว่าการนี้เกียจก็ยอมไม่ใช่ แต่เป็นเพราะคนจิตวิปลาสผู้นี้ไม่กลับที่ว่าการสอนนางเลยต่างหาก ช้ายังพำนักอยู่ในย่านสองฝั่งแม่น้ำเยียนจื่อในฉางอันเสียส่วนใหญ่ อ้างว่าจาสวยหว่าปละบขั้ววุยสตรีโง่เขลาที่หลงผิด และช่วยกอบกู้จิตวิญญาณให้พวกนาง

ไร้ร่างกายที่สุด!

อาจารย์ไม่ได้ความ ศิษย์เช่นนางก็มีแต่ทุกข์ใจมากยิ่งขึ้น นอกจากจะช่วยเขาดูแลเรือนพัก จูงสุนัขเดินเล่น ให้อาหารสุนัข ยังต้องรับผิดชอบสืบข่าวรางวัลคดีที่ประกาศจับของลี้ชานเหมิน เพราะคนจิตวิปลาสผู้นี้มีกฎว่า หากมีไขคดีใหญ่ คดีร้ายแรง คดีไม่สำคัญ เขาไม่รับ

ไม่ยากกว่าจะมีความเคลื่อนไหวสักครั้ง บัดนี้เสื้อเห่าจึงไม่อยากคิดเล็กคิดน้อยกับเขาอีก รีบส่งประกาศจับให้เขา “ท่านดูสิ”

“มารหญิงเหยียนลี้วอินหลบหนีมาฉางอัน ลี้ชานเหมิน

^๖ คือ สำนักกองปราบ เป็นหนึ่งในหน่วยงานภายใต้การบริหารของกรมอาญา

มีรางวัลนำจับให้อย่างงาม” ตัวหนังสืออ่านประกาศจับแล้วหัวเราะเบาๆ “นี่มันโดนน่าสนใจ แค่อ่านประกาศจับ มีโชคดีย่ำแรงเสียหน่อย”

“อย่างไรเสียก็นับเป็นคดี” เสี่ยวเฉ่านิ่งพินิจกล่าวว่า “ตั้งแต่ข้าฝากตัวเป็นศิษย์ท่าน ยังไม่เคยทำคดีสักครั้ง คนในลี้วซานเหมินต่างบอกว่าคดีนี้มีเพียงท่านที่คลี่คลายได้ ข้าจึงรีบร้อนวิ่งมาอย่างไรเล่า”

ตัวหนังสืออ่านประกาศจับลง มองนางสีหน้าเคร่งขรึม “เสี่ยวเฉา อาจารย์เคยสอนเจ้า ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องรักษาแนวทางของตนไว้ ดังเช่นต้าไป๋ มันชอบกินผัก ไม่ชอบกินเนื้อ ต่อให้หิวเพียงใด มันก็ไม่แตะต้องเนื้อ นี่คือนำทางของตน ส่วนเจ้าพูดไว้แล้วว่า จะโชคดีใหญ่กับข้า เจ้าก็มีอาจหยิบคดีเล็กๆมาทำได้ เข้าใจหรือไม่”

เข้าใจบ้างอะไร! เสี่ยวเฉากัดฟันกรอด สุนัขกินผักนับว่ามีแนวทางอันใด นั่นเรียกว่านิสัยประหลาดต่างหาก! นางเพียงอยากโชคดีเท่านั้น ผู้ใดบอกว่าในประกาศจับเป็นคดีเล็กๆกันเล่า นั่นคือเหยียนลี้วอินเชียวนะ!

นางมารเหยียนลี้วอิน ผู้ที่คนในยุทธภพได้ยินชื่อแล้วต้องอกสั่นขวัญแขวน ไม่รู้เพราะเหตุใดถึงฆ่าคนไม่เลือก อีกทั้งมีฝีมือร้ายกาจหมดจด ไปมาไม่ทิ้งร่องรอย

คาดไม่ถึงว่าหัวหน้ามือปราบฝีมือล่ำเลิศเช่นตัวหนังสือจะไม่สนใจนักโทษยอดฝีมือที่หลบหนีเช่นนี้ ช่างน่าโมโหเสียจริง! คดีของนางต้องคว้าน้ำเหลวอีกแล้วหรือ

รู้อย่างนี้ไม่สู้ฝากตัวเป็นศิษย์ของหลี่เอ๋อร์ไกว่ดีกว่า อย่างน้อยก็ยังได้ไปสืบคดีว่าบ้านไหนถูกผู้ใดขโมย!

“คนเรานั้นมีอาจใช้ชีวิตเหน็ดเหนื่อยเกินไป ดูเจ้าสิ วันๆ คิดแต่จะโชคดี เป็นเด็กสาวอายุสิบหกดี ๆ กลับหน้าตาอมทุกข์” ตัวหนังสือ

ยื่นหน้าเข้าไปใกล้ ใช้นิ้วมือเรียวยาวม้วนเส้นผมปอยหนึ่งของนาง ก่อนจะถอนหายใจเบาๆ “กลับไปดูแลผมตัวเองให้ยาวใหม่เกิด อาจารย์ชอบคนใบหน้าอímเอิบสดใสมากกว่า”

เจ้าสื้อมเอิบสดใส คนบ้านเจ้าสีหน้าตาเช่นนั้น! เสี่ยวเฉ่า ลูกขึ้นยืนด้วยความโมโห “ช่วงนี้น่าเบื่อเกินไปแล้ว ไม่ให้ข้าสุนัข ก็งูสุนัขเดินเล่น ข้าเป็นมือปราบ! ชีวิตยังสู้นางรำเปลื้องผ้าบนเวที ข้างล่างผู้้นไม่ได้เลย อย่างน้อยนางก็งดงาม!”

ตัวนสืออีเล็กคิว “เจ้าอยากลองรำรำสักครั้งหรือ”

หลังจากครุ่นคิดอย่างจริงจังอยู่ครู่หนึ่ง เสี่ยวเฉ่าก็หน้าแดง เล็กน้อย กล่าวว่า “น่าจะพอได้”

“ไม่เอาหน้า ตัวนเสี่ยวเฉ่า ตื่นเถิด คนเขาระบำเปลื้องผ้า เจ้าขึ้นไปก็เหมือนลอกเปลือกมะระ อย่าหลอกลวงลูกข้าเลย ถึงยามนั้นมีคนไปที่ว่ากรายงานเจ้า ยังจะขายหน้ามาถึงข้าด้วย” ดวงตาของตัวนสืออีเป็นประกาย แต่ปากกลับพ่นพิชชะเลงทั่วหน้านาง “ข้าว่าเจ้าสมควรกลับไปได้แล้วกระมัง อาจารย์ที่เยวสถานเริงรมย์ เด็กน้อยอายุยังไม่ถึงวัย รีบกลับเรือนไปทำงานบ้านเถิด!”

เมื่อพูดจบ เขาก็ยกเท้าถีบนางจากห้องพักลงไปตรงกลาง โถงใหญ่ชั้นล่างพอดี

เสียง ‘โครม’ ดังขึ้น คนรอบด้านต่างพากันอุทานเสียงหลบ เบื้องหน้าเสี่ยวเฉ่าพราเลือน รู้สึกเพียงเจ็บกัน แต่ไม่ได้เจ็บมากนัก ดูท่าแล้วกำลังภายในช่วงนี้จะพัฒนาขึ้นไม่น้อย โชคยังดีไม่ถูกตัวนสืออี ถีบลงมาตาย มิเช่นนั้นคิดแรกที่ตอ้งไขก็คือคติฆาตกรรมของตนเอง

เมื่อกลับมามองเห็นทุกอย่างแจ่มชัดอีกครั้ง นางก่นด่าพิมพ์พาลงลูกขึ้นจากเวทีรำรำในโถงกลาง ลูบกันที่เพิงกระแทกพื้นเมื่อครู่

คิดจะหยิบดาบบนพื้นขึ้นมา แต่กลับพบว่าใต้ตัวนางมีคนผู้หนึ่งนอนอยู่

หือ! ค่อนข้างเล็กน้อย เหมือนจะเป็นสตรีผู้นั้นที่ร้ายระบ่ำเปเลื่องผ้าอยู่บนเวทีเมื่อครู่! เสียวเฉาเขิบเข้าไปมองนางใกล้ๆ โชคดีที่ครานี้ตนตกลงมาขวางนางทันเวลา บนร่างสตรีผู้นั้นเหลือเพียงตุ๋โตว⁷ ผืนเล็กเท่านั้น หากถอดออกก็ไม่มีสิ่งใดปิดกายแล้วจริงๆ คงไม่เหมาะจะให้ผู้เยาว์มอง

รอบข้างเงียบสงัด บรรดาแขกบุรุษและสตรีที่แต่เดิมกำลังวุ่นวายบัดนี้ล้วนหยุดทุกการเคลื่อนไหว มองมายังจุดที่เสียวเฉาอยู่นิ่ง

เสียวเฉารู้สึกแปลกใจ คิดว่าสตรีที่นอนนิ่งบนพื้นไม่ขยับเขยื้อนผู้นี้จะแก้มองเข้ามาชนตอนนางตกลงมาแล้วเรียกค่าเสียหายหรือไม่ ขณะนั้นเอง นางพลันเห็นเลือดสีดำไหลออกจากมุมปากของสตรีผู้นั้นแผ่ขยายเป็นรูปร่างประหลาดบนพื้น

หือ! เจ้าชีวิตที่ครีครวญเงียบไปพักใหญ่! ก่อนเสียงกริ๊ดร้องแหลมจะดังขึ้นจนก้องไปทั่วฉางอัน “มีคนถูกละ!”

⁷ คือ เลือดชั้นในของสตรีจีนยุคโบราณ โดยมากเป็นทรงคล้ายสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูนแนวตั้ง ลักษณะคล้ายผ้ากันเปื้อน มีสายคล้องคอและเชือกผูกเอวด้านหลัง

เลือดสีดำสดกระเซ็น

ช่วงที่ราชวงศ์ต้าเหลียนปกครอง ถือเป็นช่วงเวลาแห่งความรุ่งเรือง เมืองฉางอันไม่มีคดีฆาตกรรมมาว่าครึ่งปีแล้ว จนได้รับการคัดเลือกจากราชสำนักว่าเป็นพื้นที่อยู่อาศัยที่ดีที่สุด และเป็นเขตคุ้มครองทัศนียภาพงดงามอันเป็นหน้าตาของแว่นแคว้น คนของลี้ชานเหมินต้องการทำคดีล้วนต้องเลือกออกไปต่างถิ่น หรือไม่ก็สืบคดีเล็ก ๆ ที่ไม่สลักสำคัญแทน

บัดนี้ในโถงกลางของหอเจาชิว สถานที่อันเป็นแหล่งที่มาหลักของภาษีที่ราชสำนักเก็บได้ในเมืองหลวง คาดไม่ถึงกลับมีคนตาย!

เสี่ยวเฉาอำปากค้าง แนนอนว่านางอยากทำคดีเป็นอย่างยิ่ง แต่ไม่เคยคิดว่าตนจะก่อคดีขึ้นเอง! กลางวันแสดๆ เช่นนี้ สตรีระบำเปลื้องผ้าอนาคตไกลผู้หนึ่งเหตุใดจึงถูกตนทับตายเสียเล่า

หอเจาชิวที่เมื่อครู่บุรุษสตรีเปลี่ยวเหงากลุ่มใหญ่มารวมตัวกัน ชั่วพริบตากลับว่างเปล่าเจียบสงัด เสี่ยวเฉายืนอยู่กับที่ ต่อสู้กับความคิดว่านางควรจะหนีดีหรือไม่ หากหนีก็ดูเหมือนว่าตนจะไม่คู่ควรกับการเป็นผู้ทำหน้าที่รับใช้ประชาชน หากไม่หนี ไม่รู้ว่าใบหน้าของตัวหนังสือจะช่วยสิ่งใดยามนางอยู่ในคุกได้หรือไม่ หาก

ช่วยไม่ได้ นางมิโซคร้ายแยะหรือ

สำนึกดีชั่วกำลังต่อสู้กันอยู่ในใจ แต่ทำกลับเริ่มขยับไปหน้าประตูเงียบๆ พร้อมสวดอมิตาพุทธ นางไม่ได้กลัวตายจริงๆ เพียงแค่กลัวว่าหากตนตายแล้ว ตำนานตัวนเลี้ยวเฉี่ยวดมือปราบหญิงแห่งยุคจะอันตรายกันไปจากยุทธภพ

“เจ้าจะไปไหน”

ขณะกำลังจะก้าวออกจากโถงกลางหอเจาะชีว ด้านหลังพลันมีเสียงเยียบเย็นเสียงหนึ่งดังขึ้น จากนั้นร่างของนางก็ถูกพายุหมุนระลอกหนึ่งหอบม้วนกลับมาอยู่ข้างศพ

ตัวนเลี้ยวมองนางด้วยสายตาเจ็บใจที่มีอาจหลอมเหล็กให้กลายเป็นเหล็กกล้าได้ “เลี้ยวเฉี่ยว อาจารย์สอนเจ้าหลายครั้งแล้ว สิ่งแรกที่คุณควรทำยามเกิดเหตุคือปกป้องจุดเกิดเหตุ ค้นหาเบาะแสเงื่อนงำไหนเจ้าจึงคิดวุ่นนี้”

เมื่อได้ยินเสียงของตัวนเลี้ยว เลี้ยวเฉี่ยวก็รู้ว่าตนเองจบสิ้นแล้ว ลูกเต๋าผู้นี้จะต้องไม่เห็นแก่ความสัมพันธ์ศิษย์อาจารย์ เขาจะต้องมัดนางส่งไปยังลิ่วซ่านเหมินตันที่เป็นแน่

แม้เมื่อครู่จะถูกความไร้ศักดิ์ศรีของต้าไป ทว่าเมื่ออยู่ต่อหน้าความเป็นตาย ศักดิ์ศรีย่อมไม่สำคัญ เลี้ยวเฉี่ยวทรุดลงคุกเข่ากอดขาตัวนเลี้ยวอ้ำให้หน้าตานองทันที “สุน...ตัวน เอ่อ อาจารย์ ชั่วชีวิตนี้ศิษย์มีท่านเป็นอาจารย์เพียงผู้เดียว การตายของแม่สาวผู้นี้มิใช่ฝีมือของเลี้ยวเฉี่ยวจริงๆ เห็นแก่ความเป็นศิษย์อาจารย์กว่าครึ่งปีมานี้ท่านต้องเชื่อข้านะเจ้าคะ!”

¹ หมายถึง ไม่สบบารมณเมื่อผู้ที่ตนคาดหวังไม่เอาถ่าน

ตัวนสืออ้อมองคนที่ทอดขาเขาไว้กลมสีหน้าขุ่นเคือง กัดฟัน
หัวคอเลื่อนงขึ้นมา พาไปเบื่องหน้าศพกล่าวว่า “ข้าไม่ต้องเชื่อก็รู้ว่
การตายของแม่นางผู้นี้หาใช่ฝีมือของเจ้า ตัวนสือแว่น เจ้ามีไหวพริบ
หน้อยได้หรือไม่ เลือดบนพื้นนี้เป็นสืออะไร”

สือแว่นหรีดาก้มลงมอง “สิดำ”

ตัวนสืออ้อมองศีรษะ “เหตุใดจึงเป็นสิดำ”

สือแว่นก้มหน้าคิดอยู่นานก่อนตอบว่า “หรือว่าแม่นางผู้นี้
กินโง้งงาดำมากเกินไป”

“...” ฝ่ามือหนึ่งตบลงบนหลังศีรษะนาง ตัวนสืออ้อมันเสียง
ตะคอก “เจ้าโง้งหรือไร ผู้ใดกินโง้งงาดำจนเลือดเป็นสิดำบ้าง นาง
ถูกวางยาพิษต่างหากเล่า”

อ้อ ถูกวางยาพิษ

เอ่ ถูกวางยาพิษหรือ! สือแว่นสะดุ้งพรวด พันคินกำลังวังชา
อย่างรวดเร็ว ดึงแขนเสื้อตัวนสืออ้อมันประปรายรอบๆ ก่อนถามว่า
“เช่นนั้นนางก็มีใช้ถูกฆ่าให้ตาย แต่ถูกวางยาพิษนั้นหรือเจ้าคะ”

ตัวนสืออ้อมันเสียใจ เขาหล่อเหลาส่งผ่าเผยมายี่สิบห้าปี โฉน
จึงรับคนโง้งเช่นนี้มาเป็นศิษย์ วุ่นวายไม่พอยังโง้ง โง้งไม่พอยังกินจุอีก
ต่างหาก!

ทำให้ญู่ติบสือแว่นไปข้างๆ ตัวนสืออ้อมันย่องตัวลงข้างศพ ล่าม
หัวร่างสตรีผู้นั้นอย่างละเอียด บนร่างยังเหลือตุ้โหวตหนึ่งผืน บนคอ
มีรอยจุมพิตสีม่วงจางหลายแห่ง

สตรีในหอเจาชีวนี้ หากบนร่างไม่มีรอยชำเขี้ยวชำม่วงติดตัว
ก็ล้วนอัปอายไม่กล้าเอ่ยว่าตนทำงานเป็นหญิงคณิกา แต่สตรีที่ตาย
ผู้นี้กลับแปลกประหลาด มีเพียงบริเวณลำคอเท่านั้นที่มีรอยประทับ

บริเวณอื่นกลับสะอาดหมดจด แฉ่นอน บริเวณที่ตู้โตวัดได้เข้ามิจาค
ดูได้

ขณะกำลังจะตรวจสอบต่อ แม่เล่าแซ่เขียนก็รีบร้อนพาหัวหน้า
มือปราบแห่งลิวซานเหมินเข้ามา แผลเสียงดังลั่นจนหอบใจชั่ว
สิ้นสะเทือน

“ท่านขุนนางทั้งหลายต้องทวงความเป็นธรรมให้ช้าน้อยนะเจ้าคะ
ฉันไม่เขย่าเงิน² พวกนี้ของข้า อยู่ดี ๆ กลับถูกคนตัดทิ้งไปต้นหนึ่ง
วันนี้หญิงสาวสวมเครื่องแบบทางการผู้นี้เข้ามา ข้ารู้สึกแต่แรกว่า
นางไม่น่าไว้วางใจ คงมีโชครະโคตลงมาทับจินซูที่น่าสงสารของข้าตาย!”

สี่ยอดหญิงคนิกที่ได้รับการยกย่องเป็นสุดยอดบุปผาประจำหอ
เจ้าชู จินซู อิ่นซู อวีซู และเปาซู แต่ไหนแต่ไรได้รับการดูแล
จากแม่เล่าแซ่เขียนเป็นอย่างดี เพราะสตรีเหล่านี้ทำเงินให้นาง

ผู้ตายคือหญิงงามอันดับหนึ่งในสี่ยอดหญิงคนิก มิน่าเล่า
แม่เล่าแซ่เขียนถึงร้องไห้จนประหนึ่งหมูถูกเชือดเช่นนี้ ข้ายังไปเชิญ
หัวหน้ามือปราบผู้เลื่องชื่อแห่งลิวซานเหมินอย่างหลี่เออร์โก้วมาด้วย

ถึงแม้เป็นหัวหน้ามือปราบเช่นเดียวกัน แต่ทุกครั้งที่หลี่เออร์โก้ว
เห็นตัวนสืออิกก็ไม่ค่อยพอใจ เพราะเขารู้สึกว่า “ฟ้าให้จิวอี้มาเกิดแล้ว
ไฉนจึงให้ขงเบ้งมาเกิดด้วยเล่า³ มีหัวหน้ามือปราบที่ฉลาดเก่งกาจ
เช่นเขาแล้ว เหตุใดยังต้องมีตัวนสืออิกอีก

ดังนั้นเมื่อเขาได้ยืนยันว่ามีคนถูกตัวนสืออิกฆ่าตายจึงรู้สึกยินดี
ทันที ข้ายังอดหัวเราะออกมาไม่ได้ “รู้กฎแต่ยังละเมิด นำเด็กคนนี้

²หมายถึง บ่อเงินบ่อทอง หรือตัวทำเงิน

³หมายถึง ฟ้าส่งคนเก่งมาเกิดแล้ว เหตุใดต้องส่งคนเก่งอีกคนมาให้ต่อสู้กัน มาจาก
คำกล่าวสุดท้ายของจิวอี้ในวรรณกรรมสามก๊ก “ฟ้าให้จิวอี้มาเกิด ไฉนจึงให้ขงเบ้งมาเกิดด้วย”

ไปขังคุกของลิวซานเหมิน คดีนี้ตัวข้าผู้เป็นหัวหน้ามือปราบจะลงมือสืบเอง!”

เสี่ยวเฉา ลูกพรตเท้าเอวทันที “ท่านฝันไปเถอะ! พวกข้ามาถึงที่นี่ก่อน!”

หลี่เอ๋อร์โก้วถูกนางพ่นน้ำลายใส่เต็มหน้า ยกมือขึ้นเช็ดหน้า ก่อนตะโกนด้วยความโมโห “จับตัวนาง!”

“ขอรับ!” มือปราบสองคนที่อยู่ข้างๆ ก้าวออกมาจับตัวนางไว้ อย่างว่องไว

“ปล่อยข้า!” เสี่ยวเฉา กอดแขนของตัวหนังสือไม่ปล่อยพร้อม ตะโกนเสียงดัง “สุนัขตัวนรู้วิชาสิบแปดฝ่ามือพิชิตมังกร พวกเจ้ากล้าแตะต้องศิษย์รักของเขาหรือ”

หลี่เอ๋อร์โก้วและหู มองตัวหนังสืออึ้งลง “อะไรกัน หัวหน้ามือปราบตัวนี้จะละลายหน้าที่เข้าข้างศิษย์ตัวเองงั้นหรือ”

เสี่ยวเฉา เงยหน้ามองเขา แม้ตัวหนังสือจะไร้ยางอายชอบ หยอกเอนสตรีที่แต่งงานแล้ว หญิงนักร้องรำห่อโคลมเขียว และ ดรุณีแรกรุ่งเป็นประจำ แต่ยามหน้าสิ่วหน้าขวานเขามักจะพึ่งพาได้เสมอ เขาต้องไม่ทิ้งนางแน่นอน!

ทว่าตัวหนังสือไม่ได้จับมือนาง ทั้งยังไม่ได้ทุบตีมือปราบสองคน นั้น แต่กลับพยายามดึงแขนตนเองให้หลุดจากกรงเล็บปีศาจของนาง สุดแรง “เสี่ยวเฉา เจ้าตามหัวหน้ามือปราบหลี่กลับไปก่อนเถอะ อาจารย์ยังมีเรื่องสำคัญต้องจัดการ”

“เรื่องอันใด” เสี่ยวเฉาถามอย่างโง่ๆ

“หอเจ้าชีวลตราคาช่วงวันหยุด อาจารย์จองการแสดงบรรเลง ผีฟ้าของกู๊ฟ่านฟ่านไว้สามวัน ฟังไม่จบยอมขาดทุน” ตัวหนังสืออีกกล่าว

อย่างเศร้าใจ

จากนั้นลูกเต่าที่ไร้ยางอายุผู้นี้ก็ฉวยโอกาสระหว่างที่นางตะลึงงัน ถีบหางกลับไปสู่อ้อมแขนของมือปราบสองคนข้างหลัง ช้ายังโบกมือให้นางพร้อมแย้มยิ้มประหนึ่งดอกท้อแบ่งบานลิบหลี่ “อยู่ในคุกต้องเชื่อฟังด้วยเล่า”

เสี้ยวเฉ่าโกรธแค้น บนหน้าอกยังมีรอยเท้าของลูกสุนัขผู้นี้ นางถูกหัวหน้ามือปราบหลี่ลากกลับไปซังคุกของลี้ว่ช่านเหมินทั้งอย่างนั้น ภาพสุดท้ายที่เห็นก่อนออกไปคือเงาร่างตัวนวลอืดเดินสะบัดกันขึ้นไปบนชั้นสอง

คดีคดีกาจินชูแห่งหอเจ้าชีวิตถูกฆาตกรรมตกไปอยู่ในมือของหัวหน้ามือปราบหลี่

หลังถูกล่ามโซ่ตรวนส่งเข้าห้องขัง เสี้ยวเฉ่าก็ลี้ไปมาบนพื้น และเตะผนังอย่างบ้าคลั่ง ทั้งเตะทั้งสาปแช่ง

สุนัขตัวนวลไร้คุณธรรมเห็นสตรีดีกว่า ไม่นึกว่าเพื่อฟังเพลงผีพาของกู่ฟ่านฟ่านจะปล่อยให้นางตายโดยไม่ยื่นมือช่วยเหลือ! เสียดายที่ครั้งก่อนนางเก็บความลับให้เขา ไม่เปิดเผยเรื่องที่สูญหีนของเจ้าเมืองแซ่ฉางเขียนกลอนรักให้ ถึงตอนนางถูกเบิกตัวขึ้นศาล นางจะต้องกล่าวเปิดโปงเขา ทำให้สุนัขชายหญิงคู่นี้ถูกจับใส่ชะลอมหมุ่ถ่วงน้ำแน่!

ความโกรธแค้นเต็มอกก่อตัวเป็นความเข้มแข็ง เสี้ยวเฉ่าเตะบริเวณตีนผนังเต็มแรง เดิมคิดว่าจะต้องเจ็บมากเป็นแน่ ผู้ใดจะรู้ว่าอิฐตรมมผนังกลับปลิ้นร่วงหล่นลงมาหนึ่งก้อน เกิดเสียงดัง ‘กึก’

เสี้ยวเฉ่าตะลึงงันเมื่อเห็นแสงภายนอกลอดเข้ามา

หรือว่าพลังอนันต์ของนางจะฝึกสำเร็จแล้ว?

“เสียงอะไรนะ” เห็นได้ชัดว่าผู้คุมด้านนอกตกใจ รีบเดินมา

ทางนี้อย่างรวดเร็ว เลี้ยวเฉวียนหนีพิงฟางแห่งบนพื้นอุตช่องตรงมุมผนัง
ทันที ก่อนจะเอนตัวพิงทับปกปิด

‘โครก’ เสียงห้องร้องราวฟ้าคำรามดังขึ้นพอดี เลี้ยวเฉวียนมือ
ขึ้นลูบ พลังมองผู้คุมที่เร่งรัดมา “ข้าหิวแล้ว”

อย่างไรเสียก็กินเงินหลวง ช้านางยังสวมเครื่องแบบทางการ
ผู้คุมไม่ทำให้นางต้องลำบาก ยิ้มกล่าวว่า “เคยได้ยินว่าศิษย์หัวหน้า
มือปราบใหญ่กินจุ ไม่คิดว่าห้องจะร้องสะเทือนฟ้าสะเทือนดิน
ราวกำแพงจะถล่มลงมาเช่นนี้ เจ้ารอก่อน ข้าจะไปเอาข้าวมาให้เจ้า”

เลี้ยวเฉวียนหายใจด้วยความโล่งอก พร้อมชื่นชมไหวพริบ
ของตนเอง

ห้องซังรอบๆ ล้วนว่างเปล่า มีเพียงห้องฝั่งซ้ายมือที่มีเงาร่างคน
ดำๆ อยู่ ไม่รู้ว่าเป็นหรือตาย เลี้ยวเฉวียนเองก็ไม่ได้สนใจ

ตอนนี้สิ่งที่นางสนใจที่สุดคือตอนกลางคืนตนจะออกไปฆ่าลูกเต่า
ตัวนสืออีผู้นั้นให้ตายได้หรือไม่

ผู้คุมที่ดูแลคุกของลิวชานเหมินผลัดเวรกันเดินตรวจตรา แต่
เวลากลางคืนมีเพียงผู้คุมสองคนเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก ปกติพวกเขา
จะไม่เข้ามาตรวจตราข้างใน ดังนั้นพอฟ้ามืด เลี้ยวเฉวียนก็รีบอืดู๊ที่ช่อง
ตรงมุมผนังออกอย่างเบามือ ก่อนมุดออกไปช้าๆ

“ตอนกลับมา อย่าลืมเอาไถ่อย่างมาฝากข้าด้วย” ใครบางคน
เอ่ยขึ้น

“อืม” เลี้ยวเฉวียนพยักปากตอบ

นางปีนขึ้นที่สูงแล้วทะยานไปตามหลังคา จนพ้นเขตคุกของ
ลิวชานเหมินจึงนึกขึ้นได้

เมื่อครู่คนที่พูดกับนางคือผู้ใด

สุนัขตัวน

เสี่ยวเฉาเย็นใคร่ครวญ อยู่ที่เคยครุ่นหนึ่ง จากนั้นเดินต่อไปข้างหน้า
อย่างไม่ลังเล เหตุใดต้องสนใจว่าเขาเป็นใคร ตอนนี้สิ่งสำคัญที่สุด
คือการไปหาตัวนสืออี

เมื่อปราบที่ยังไม่ทันจะได้สร้างชื่อเสียงก็เข้าคุกเสียก่อน ใน
ประวัติศาสตร์ของลี้วชานเหมินนับว่านางเป็นคนแรก ดูจากท่าทีของ
ตัวนสืออีที่เห็นสตรีดีกว่าศิษย์แล้ว คงหวังพึ่งไม่ได้เป็นแน่ นางต้องรีบ
ล้างมลทินให้ตนเองพ้นจากข้อกล่าวหา และจับฆาตกรที่ฆ่าจินซูให้ได้

ยามดึกส่งดกลางราตรี เป็นเวลาเหมาะสมแก่การลงมือที่สุด

เนื่องจากเกิดเหตุฆาตกรรม คืบนี้ห่อเจาชีวจึงไม่จุตโคมไฟ
เสี่ยวเฉากลั่นหายใจ เดินสำรวจรอบๆ ห่อเจาชีวราวกับโจร

อินซุ่นังใจลอยอยู่ในห้อง คล้ายสะเทือนขวัญเพราะการตาย
ของจินซู ใจรู้สึกโศกเศร้า ปากบ่นพึมพำซ้ำๆ “ตายโดยไม่มีแม่แต่
ลางบอกเหตุใดๆ เช่นนี้ หรือนี่จะเป็นกรรมของพวกเรา...”

สาวใช้ที่อยู่ข้างๆ ปลอบนาง และยกชามนมอุ่นที่ช่วยให้
นอนหลับมาให้ “คุณหนูอย่าได้คิดมากเลย รีบเข้านอนเถิด”

เสี่ยวเฉามองอยู่ครุ่นหนึ่ง ไม่รู้สึกรว่ามีอะไรผิดปกติ จึงเดิน

เลียบผนังไปยังห้องแม่เล่าแซ่เซียนรากับตุ๊กแกตัวหนึ่ง

“หญิงผู้นั้นอยู่ดี ๆ ก็ตาย จะอธิบายคหบดีเงินอย่างไรดี”

แม่เล่าแซ่เซียนไม่ได้รำให้เช่นตอนกลางวัน แต่สีหน้าเต็มไปด้วยความลำบากใจ “เขาให้เงินมาแล้ว แต่พวกเรารักษาคณไว้ไม่ได้ เช่นนี้ต้องคืนเงินหรือไม่”

ตรงข้ามมีหมั่มว¹ ผู้หนึ่งนั่งอยู่ นางถอนหายใจแล้วเอ่ยว่า “เฮ้อ...นี่คงเป็นชะตากรรม จินชูเหมือนจะได้บินขึ้นยอดกิ่งไม้แล้ว ผู้ใดเล่าจะรู้ว่ามีคนประสงค์ร้ายใช้ท่อนไม้ฟาดนางจากด้านหลัง หากไม่คืนเงิน ตระกูลเงินนั้นร่ำรวยมีอำนาจ เจ้าจะอธิบายเรื่องนี้กับพวกเขาได้อย่างไร ข้าว่าทางที่ดีที่สุดพรงี้ให้ข้าส่งให้คนนำตัวเงินไปคืนพร้อมเล่าเหตุการณ์ให้ตระกูลเงินฟังจะดีกว่า หากคหบดีเงินผู้นั้นชอบจินชูจริง ๆ ไม่นานว่าอาจจะไม่รับเงินคืนก็ได้”

เลี้ยวเฉ่าหูฟัง คหบดีเงิน? ผู้ใดคือคหบดีเงิน

“เฮ้อ คงมีแต่วิธีนี้ หากยืนยันแล้วว่ามือปราบผู้นั้นคือฆาตกร จำต้องเรียกร้องให้นางชดใช้เงินแน่นอน!” แม่เล่าแซ่เซียนบ่นพิมพ์้าติดลูกคิดในมืออย่างไม่พอใจ

ช่างดีจริง ๆ ในสายตานางชีวิตคนล้วนเป็นเงิน

เลี้ยวเฉ่าแม้มปาก เดินเลียบผนังใต้ชายคาเงาหูกฟุ้งที่ละห้อง เหล่าสตรีในหอต่างมีท่าที่ตอบสนองเช่นเดียวกับอันชู แต่ห้องบ่าวรับใช้กลับมีคนดีใจบนความทุกข์ของผู้อื่นอยู่ไม่น้อย

“แม้จะไม่ควรพูด แต่หญิงผู้นั้นก็ตายไปแล้ว วันข้างหน้าชีวิตพวกเราคงดีขึ้นบ้าง” สาวใช้ผู้หนึ่งเอ่ยเสียงแผ่วเบากับคนข้าง ๆ อยู่ได้

¹ คือ แม่นมหรือนางกำนัลรับใช้อาวุโส

ผ้าห่ม “หญิงผู้นั้นนิสัยแย่งนัก ตบตีดำทอคนเป็นประจำ ตายไปได้ก็ดี เจียบสงบขึ้นเยอะ”

ภายในห้องมีหลายเสียงเห็นด้วยกับนาง แต่มีเสียงสตรีค่อนข้างมีอายุดังขึ้นว่า “คนเพ่งตาย ระวังคำพูดไว้บ้าง เตรียมตัวให้ดี พรุ่งนี้คนของลี้วซานเหมินจะเข้ามาสืบคดี ระวังอย่าเอ่ยอะไรผิด ทำให้คนคิดว่าเป็นฆาตกร”

“ฆาตกรมิใช่คนผู้นั้นที่ถูกจับวันนี้หรือเจ้าคะ” มีคนถามเสียงเบา เสียงคนที่มีอายุชงักไปครู่หนึ่ง ก่อนกล่าวว่า “นั่นเป็นเพียงผู้ต้องสงสัย อาจไม่ใช่นางที่เป็นคนฆ่าก็ได้ อย่างไรก็ตามเสียนางเป็นถึงมือปราบ ไฉนต้องฆ่าคนในหอโคมเขียวด้วยเล่า”

เสี่ยวเฉาเลิกคิ้ว ที่นี่ยังมีคนเข้าใจนางอยู่บ้าง

ภายในห้องกระซิบกระซาบอยู่ครู่หนึ่งก็ไร้เสียง บริเวณรอบๆ เจียบสัจด์ เสี่ยวเฉานั่งยองอยู่ตื้นผ่นังครู่หนึ่ง กำลังจะลุกขึ้นไปหาตัวหนังสือ แต่ด้วยนั่งนานเกินไปขาจึงชา เซลล์ลงบนพื้นชนกับไหผักตองเสียงดัง ‘ตึง’

นางกลั้นหายใจ ขนบนหลังลุกชัน เสียงดังกลางดึกเช่นนี้จะไม่ถูกคนพบเห็นได้อย่างไร

จริงดังคาด สาวใช้มีอายุในห้องตกใจตื่น “เสียงอะไร”

เสี่ยวเฉาลูบขาที่ชาของตนเอง กำลังคิดจะวิ่งหนี แต่ได้ยินสาวใช้ที่มีอายุผู้นั้นกล่าวว่า “ช่วงนี้มีแมวเข้ามาในลานหอ อย่าตื่นตูมไป นอนเถิด ข้าจะออกไปดูเอง”

ขณะที่พูดก็ลุกขึ้นแล้วเปิดประตูออกมา

เสี่ยวเฉาป็นขึ้นกำแพงอย่างรวดเร็ว ทว่าน่าเสียดายนางยังไม่เก่งวรยุทธ์ ทั้งร่องรอยให้คนพบเห็น

สาวใช้ที่ออกมาไม่ได้ตื่นตกใจ กลับเดินตรงมาที่ข้างกำแพง ล้วงบางอย่างออกมาจากอกเสื้อ โยนลอดโพรงที่มุมกำแพงออกไป

“หออเจ้าห้ามคนเข้าออกแล้ว เจ้าไปจัดการเถิด”

เสี่ยวเฉาปิดปากตัวเองหลบอยู่อีกฝั่งหนึ่งของกำแพง มองขูดใบหนึ่งกลิ้งหลุนๆ ออกมาจากโพรง เมื่อได้ยินคำพูดของสาวใช้ผู้นั้น นางก็งุนงง

นี่มันอะไรกัน

“หือ” สาวใช้อีกฝั่งของกำแพงไม่ได้ยินเสียงตอบรับก็ลังเล เล็กน้อย ทว่าไม่กล้าส่งเสียงถาม เพียงเคาะกำแพง

เสี่ยวเฉาพลันได้สติ หยิบขวดขึ้นมาอย่างรวดเร็ว จากนั้นจึงเคาะกำแพงตอบกลับ

สาวใช้ผู้นั้นจึงกลับไปอย่างวางใจ

นี่คืออะไร เสี่ยวเฉาชูขวดใบนั้นขึ้นกลางแสงจันทร์เพ่งมอง ลักษณะขวดคล้ายขวดยา เขย่าแล้วรู้สึกได้ว่าข้างในมีบางอย่าง

ขณะคิดจะเปิดดู ปรากฏไม่ธรรมดาสายหนึ่งแหวกอากาศพุ่งมา ด้วยมีประสพการณ์จากการพเนจรในโลกมานานหลายปี เสี่ยวเฉาจึงตัดสินใจหลบเข้าพุ่มไม้ข้างๆ ทันที

เงาร่างหนึ่งผ่านหน้านางข้ามกำแพงไป เพียงไม่นานข้างในก็มีเสียง ‘ตึง’ ดังขึ้นอีกครั้ง

ตอนนั้นนางเข้าใจแล้ว ที่แท้เมื่อครู่ที่นางเผลอชนไหกลับเป็นการส่งสัญญาณลับแก่คนด้านใน จนได้รับของสำคัญบางอย่างที่ต้องทำลายทิ้ง

เสี่ยวเฉาสูดหายใจลึกด้วยความตกใจ คว้าโอกาสตอนที่คนด้านในยังไม่รู้ตัวรีบวิ่งตรงไปยังห้องของกุ๊พ่านพ่าน

ทั้งหอเจ้าชีวี่มีเพียงตัวหนังสือที่ยังกล้าพักต่อ กู้ผ่านผ่านเอง
ก็ใจกล้าเช่นกัน นางนั่งติดฝีเท้าให้เขาฟังอยู่ในห้อง

“ราวกับบุปผาหลากสีที่แย้มบาน ยังมิงามเท่าบุปผาของท่าน”

เมื่อได้ยินบทเพลงยั่วกามารมณ์ เสี่ยวเฉาจึงเปิดหน้าต่างออก
ดั่ง ‘ปิง’ แล้วกระโดดเข้าไปทันที

เสียงเพลงหยุดลง กู้ผ่านผ่านอย่างไรเสียก็เป็นคนรู้ใจของ
ตัวหนังสือ เคยพบเรื่องเช่นนี้มามาก แม้จะถูกทำให้ตกใจก็ไม่ได้
ส่งเสียงกรีดร้องออกมา เพียงจ้องมองเสี่ยวเฉาครู่หนึ่งแล้วอุ้มฝีเท้า
เข้าห้องด้านใน

ตัวหนังสืออินวดขมับ กล่าวด้วยความกลัวใจอย่างยิ่ง “เหตุใด
คุณจึงขังเจ้าไม่ได้”

เสี่ยวเฉาแบปาก กล่าวอย่างไม่พอใจ “หากข้ายู่เฉยก็คงตาย
ไม่รู้ตัว อาจารย์ท่านดู ข้าได้ของล้ำค่ามา!”

ตัวหนังสือชำเลื่องมองห้องด้านในผาดหนึ่ง หัวคอเสื้อเสี่ยวเฉา
เดินไปข้างหน้าต่างอย่างรำคาญใจ ขณะเดินก็พูดว่า “ตอนนี้เจ้าตกเป็น
ผู้ต้องสงสัย หากยังกล้าหนีออกจากคุณก็มีความผิดฐานหลบหนี
รีบกลับไปเดี๋ยวนี้!”

ขวิดในมือเกือบถูกเขาบดตก เสี่ยวเฉารีบกำขวิดแน่น ดิ้นคว้า
ชายเสื้อของเขาแล้วเสียบขวิดนั้นไว้ตรงสายคาดเอวของตัวหนังสือ
“ถึงอย่างไรท่านก็ดูหนอยเถิด!”

ตัวหนังสือเห็นการกระทำนั้นของนางไปหนักก็เขี้ยวคล้า โยนนาง
ออกไปนอกหน้าต่างอย่างไม่สนเป็นตาย หลังเสียง ‘ตุบ’ ดังขึ้น
เขาถึงค่อยสุดลมหายใจเข้าเอือกใหญ่แล้วดึงชายเสื้อลง

บนสายคาดเอวมีบางอย่างเหน็บอยู่ ไม่รู้ว่าเป็นอะไร ตัวหนังสือ

ไม่หยิบออกมาดู กลับเข้าไปยังห้องด้านในเรียกภูพานพานออกมา
“ศิษย์ไม่ได้ของข้าไม่รู้ความ ทำให้เจ้าตกใจหรือไม่”

ภูพานพานยิ้มอย่างใจกว้าง “ไม่เป็นไรเจ้าค่ะ”

ด้านเสี้ยวเฉ่าที่ตกลงมาฝุ่นดินเปื้อนหน้าลูกจากพื้น เงยหน้า
มองหน้าต่างที่ปิดสนิทบานนั้น เบ้าปากอย่างไม่พอใจ ก่อนกลับคุก
ทางเดิมด้วยความน้อยใจ

เขาไหนเลยจะเห็นสตรีดีกว่าศิษย์ แท้จริงแล้วไม่เห็นนางอยู่ใน
สายตaleyต่างหาก หลี่เอ๋อร์โกวผู้นั้นก็ไม่ชอบหน้านาง หากพຽ່งนี้
ในศาลเขาใส่ร้ายนาง นางจะไปร้องเรียนกับใคร

หากรู้อย่างนี้ไม่สู้ฝากตัวเป็นศิษย์แม่ว้าวตัวใหญ่ที่นอกเมือง
ฉางอัน อย่างน้อยก็ยังได้ต็ม้านม

ให้ตายเถอะ สุนัขตัวน!

เสี้ยวเฉ่าก่นด่าระหว่างเดินกลับ พอเดินไปได้ครึ่งทางก็นึกได้ว่า
ก่อนออกมาได้ยินเสียงใครสักคนในคุกบอกให้เอาไถย่างกลับไปด้วย
เสี้ยวเฉ่าจึงวิ่งกลับไปยังเรือนพักของตนและตัวนสืออี้ ซโมยไถย่าง
ที่ตัวนสืออี้วางไว้ แล้วมุดกลับเข้าคุกไปอย่างโกรธแค้น ก่อนเก็บอิฐ
ขึ้นอุดผนังไว้ดังเดิม

“ผู้ใดขอไถย่าง” เสี้ยวเฉ่าตะโกนถามอย่างหงุดหงิด ก่อนจะ
นั่งลงบนกองฟางแล้วเริ่มกินส่วนของตัวเองทันที

ผู้คุมที่นอนหลับอยู่พลิกตัวเพราะเสียงตะโกนของนาง

ห้องขังข้างๆ มีเสียงไซ่ตรวนดังขึ้น ตามมาด้วยเสียงสะลึมสะลือ
“จ้า”

เสี้ยวเฉ่าไม่แม้แต่จะหันไปมอง เพียงเลื่อนจานไปให้ คนผู้นั้น
ยื่นมือลอดลูกกรงออกมา เอื้อมหยิบถึงพอดี

“เป็นครั้งแรกที่ข้าเห็นคนแหกคุกแล้วยังกลับมาจริง ๆ” คนผู้นั้นที่เห็นเพียงเงาร่างดำ ๆ กินไถ่อย่างช้า ๆ สุดท้ายเหมือนตั้งสติได้ในที่สุด “ข้ากลับไปนานเพียงใด บ้านเมืองถึงได้เปลี่ยนไปมากเช่นนี้”

“เจ้าคิดว่าข้าอยากกลับมาหรือ” เสี่ยวเฉากล่าวอย่างฉุนเฉียว “เพราะข้ามีอาจารย์ชั่วช้า เห็นคนไถ่ตายกลับไม่ยื่นมือช่วยเหลือไม่ว่ายังดื่มสุราเคล้านารียามศิษย์ของตนเองถูกขังอยู่ในคุกต่างหาก!”

เงาดำหลุดหัวเราะ “อาจารย์เช่นนั้นแย่เสียจริง”

“ไชนะลิ” เสี่ยวเฉาเบ้าปาก

“เช่นนั้นไม่สู้เจ้ามาเป็นศิษย์ข้าแทน”

คำพูดนี้ทำให้เสี่ยวเฉาหันหน้าขวับไปมองทันที “เจ้าเป็นใคร”

เงาดำหยิบน้องไก้ขึ้นมา ก่อนพูดอย่างใจเย็น “นักโทษ”

ไร้สาระ ถูกขังอยู่ที่นี้ถ้าไม่ใช่ นักโทษแล้วจะเป็นอันใดได้ ผู้ที่พูดเช่นนี้ได้ล้วนเป็นผู้ไม่ยอมบอกความจริง ทว่าเสี่ยวเฉาเองก็ชี้แจงถามหลังแค้นเสียงไม่กี่ครั้งจึงกินไถ่อย่างต่อเนื่อง

“ดูเจ้าโมโหยิ่งนัก อาจารย์ของเจ้าคือผู้ใดหรือ” เงาดำกินอย่างสบายใจ ทั้งยังเริ่มชวนคุย

เสี่ยวเฉาขบฟัน “อาจารย์ข้าคือคนชั่วที่ทั้งหื่นกามทั้งเป็นอันธพาล ไม่ทำงานทำการ ไม่สนใจความเป็นความตายของศิษย์เป็นคนสารเลวที่สนใจแต่ทำตัวให้ดูดี! แซ่ต้วน นามโก้วตัน²”

เงาดำชะงัก หลังคิดอยู่ครู่หนึ่งก็เอ่ยว่า “ชื่อนี้ไม่เคยได้ยิน แต่ดูจากการแต่งกายของเจ้า คาดว่าเป็นคนของลี้วซานเหมิน เจ้ารู้จักหัวหน้ามือปราบนามต้วนลืออีหรือไม่”

² แปลว่า ไช่สุนซ์

สืบหาความจริง

“...” แก่ริ้งแล้ว คนรู้จักตัวนสืออีมียู่ทั่วแคว้น แม้แต่ในคุกก็ยังมี
คนรู้จักเขา เสี่ยวเฉ่าเขียบเข้าไปใกล้ลูกกรงมากขึ้น หรีตามองอย่าง
ตั้งใจ

อีกฝั่งมีแต่ความมืด แทบมองไม่เห็นสิ่งใด เห็นเพียงดวงตา
คู่หนึ่งสะท้อนประกายนุ่มนวลท่ามกลางแสงจันทร์สลัว

หากคนผู้นี้มีความสัมพันธ์อันดีกับตัวนสืออีมิ เช่นนั้นเมื่อครู
นางก่นดำเขาไปชุดใหญ่ หลังจากนั้นหากเขานำไปฟ้อง เจ้าลูกสุนัข
ตัวนสืออีมินั้นจะไม่ลับนางเป็นชิ้นๆ หรือ

เมื่อคิดได้ดังนั้น เสี่ยวเฉ่าก็ส่ายหน้าอย่างไม่ลังเล “ไม่รู้จัก!”

เงาดำชะงักและถอนหายใจ “ข้าอยู่ที่นี้มาหนึ่งปีแล้ว ไม่รู้ว่า
ตัวนสืออีมินั้นยังมีชีวิตอยู่หรือไม่”

น้ำเสียงนี้คล้ายรำพึงรำพัน ทำให้นางอดไม่ได้อยากบอกเขาว่า
ตัวนสืออีมิตัวหายนะผู้นั้น อย่างไรก็ตามก็อยู่รอดไปถึงพันปีแน่นอน

ทว่าต่อมาอีกฝ่ายกลับเอ่ย “หากตายแล้ว ข้าไม่รู้จริงๆ ว่า
ออกไปแล้วจะแก้แค้นกับผู้ใดได้”

อะไรวะ แก่แคนหรือ เสี่ยวเฉ่ากลืนน้ำลาย หัวเราะแห้งๆ

พลางมองเขาแล้วถาม “ความแค้นอันใดหรือ”

เงาดาขยับตัว เสียงโชตรวนกระทบกันดังครืดๆ เสียวเฉ่า
จึงตระหนักได้ทันที

ก็ว่าเหตุใดในคุกโชตรวนและสิ่งของต่างๆ ขาดแคลนอยู่ร่ำไป
ดูเหมือนหลายปีมานี้ ของที่มีในคลังทั้งหมดจะถูกใช้ไปกับคนผู้นี้
ผู้เดียว

คนผู้นี้คงทำผิดมหันต์มากระมัง

“หากไม่ใช่เพราะตัวหนังสือ โฉนดข้าจะมาอยู่ที่นี่ได้” เสียงของ
เงาดาปล้นเย็นชา ชูขวานจนเสียวเฉ่าตัวสั่น ในใจรู้สึกโชครืดที่เมื่อครู่
ปกปิดความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับสุนัขตัวน มีเช่นนั้นหากคนผู้นี้
หันมาแก้แค้นนางแทน เช่นนั้นนางก็กลายเป็นแพะรับบาป

ถึงคราวที่ควรขายอาจารย์ก็ควรขาย!

หลังสะกดอารมณ์อยู่ครู่หนึ่ง เงาดาก็ค่อยๆ กลับมาสบ
หยิบไถ่อย่างขึ้นกินต่อ ขณะกินก็กล่าวว่า “เห็นแก่ที่เจ้านำไถ่อย่างนี้มาให้
เจ้าเล่าเรื่องของเจ้ามาบ้างสิ ไม่น่าอีกสองวันข้างหน้าข้าอาจช่วยเจ้า
ทำบางอย่างได้”

เสียวเฉ่าคิดในใจ หากคนผู้นี้รู้ว่าไถ่อย่างนี้ตัวหนังสือเป็นคนทำ
ไม่รู้ว่าจะก่อดลันตายหรือไม่

“ข้าไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้น แต่ถูกขังอยู่ที่นี่” อย่างไรเสียตอนนี้
ก็ 모르สิ่งกวางใดๆ หลังจากกินไถ่อย่างแล้ว เสียวเฉ่าจึงเอนตัวลง
นอนบนกองฟาง ก่อนกล่าว “เดิมทีจะไปหาอาจารย์ข้าที่หอเจ้าชีว
สุดท้ายเขาถีบข้าลงมาจากชั้นสอง ล้มทับแม่นางผู้หนึ่งที่เพิ่งตาย
เพราะถูกวางยาพิษพอดี หัวหนามือปราบหลี่มีความแค้นเก่ากับข้า
จึงจับข้าเข้าคุกทันที”

เงาดำจุปาก “เรื่องเล็กเพียงนี้ รอเจ้าหน้าที่ชันสูตรพลิกศพ ก็รู้ข้อเท็จจริงแล้วมิใช่หรือ พรุ่งนี้เจ้าคงออกไปได้แล้ว ไม่ต้องให้ข้าช่วยหรอก”

เสี่ยวเฉาแบ่ปาก “ตัวเจ้าเองยังถูกล่ามโซ่ตรวนสับแปดชั้น หากข้าได้รับความไม่เป็นธรรมจริงๆ เจ้าจะช่วยข้าได้หรือ”

“หึ” เงาดำขยับมือขยับเท้า พึมพำเสียงเบา “เพราะพวกเขาไม่ยอมให้ข้ากินอ๋ม มิเช่นนั้น...”

“อะไรนะ” เสี่ยวเฉาไต่ยืนไม่ชัด

“ไม่มีอะไร” เงาดำหัวเราะเบาๆ “แม่นางน้อยช่างจิตใจดียิ่งนัก วันหน้ามีเรื่องไม่สบายใจอะไรก็มาเล่าให้ข้าฟังได้ แน่หนอว่าอย่าลืมหาไปอย่างมาด้วย ข้ายอมต้องตอบแทนเจ้า”

เสี่ยวเฉากะพริบตา นางไม่คาดหวังเรื่องการตอบแทน เพียงเห็นคนผู้นี้ น่าสงสารจริงๆ คล้ายหิวมานานมากแล้ว อย่างไรก็ตามเสียลูกสุนัขตัวนี้เสีย อีผู้หนึ่งยังติดพันอยู่ที่หอเจาชิว หากไม่มีอะไรทำ นางไปขโมยไก่อย่างสองตัวออกมาก็ยังได้

คิดได้ดังนั้นแล้วนางก็พยักหน้ารับปาก “ได้!”

เงาดำตะลึงเล็กน้อย อาจเพราะคิดไม่ถึงว่าเด็กโง่ผู้นี้จะรับปากจริงๆ หลังจากนั้นจึงหัวเราะเบาๆ

ในคำคืนอันยาวนาน เสี่ยวเฉานอนลงบนกองฟางอย่างน้อยใจ ขณะนอนก็คิด นางอยู่บนกองฟางเล็กๆ โทมมๆ ส่วนตัวนสืออีกลับอยู่ในหอเจาชิวหรรษาแห่งนั้น ช่างน่าสมเพชเสียจริง

เงาดำไม่ได้พูดอะไรอีก ภายในคุกพล้นเงียบสงัด

ยามฟ้าสว่างวันรุ่งขึ้น ตัวนสืออีมาถึงหน้าประตูคุก เพื่อรับเสี่ยวเฉาออกมาด้วยตนเอง

“ผลชันสูตรศพออกมาแล้ว จินชู่ถูกวางพิษ ‘เยียนจือซานเยวี่’ มีไข้ถูกเจ้าทับตาย ก่อนเจ้าตกลงไป นางล้มอยู่ในม่านโปรงบนเวทีแล้ว” ตัวหนังสือโอ๊กพิศกระดาดๆ ของเขา พลงยืมอย่างอ่อนโยน “นอนคุกรู้สึกอย่างไรบ้าง แปลกใหม่หรือไม่”

แปลกใหม่กับยาเจ้าสิ! เสี่ยวเฉาประหนึ่งพยัคฆ์ลงเขา กระโจนใส่ตัวหนังสือจินลัมลงกับพื้น ยกหมัดขึ้นต่อ “อาจารย์เช่นท่านมีอย่างไหนกัน รู้อยู่แก่ใจว่าข้าไม่ได้ทำ เมื่อวานไม่ช่วยพูดแทนข้า ปลอ่ยให้ข้านอนในคุก ถ้าคุกรู้สึกแปลกใหม่จริง เหตุใดท่านไม่ลองมานอนเองเล่า”

ตัวหนังสือเอ็กบพิศขวางหมัดเล็กๆ ของนาง นอนทอดถอนใจอยู่ด้านล่างเสี่ยวเฉา “อาจารย์กำลังฝึกเจ้า ฝึกฝนเจ้า เข้าใจหรือไม่”

เสี่ยวเฉาฉวยโอกาสหยิบหินก้อนใหญ่บนพื้นใกล้ๆ เตรียม ‘ฝึก’ เขาบ้าง แต่จู่ๆ เสียงของหลี่เออร์โกวก็ดังขึ้นที่ด้านหลัง

“ทั้งสองท่านทำทางอารมณ์ดีแต่เข้าตรู่เชียวนะ”

ตัวหนังสืออึ้งลักเสี่ยวเฉาออก ลูกขึ้นตบเสื้อคลุมยาวสีขาวของตนไม่แม้แต่จะหันหน้าไปมอง “หัวหน้ามือปราบหลี่มาได้ประจวบเหมาะนัก ข้าผู้แซ่ต้วนมีเรื่องอยากพูดพอดี”

หลี่เออร์โกวสวมเครื่องแบบทางการใหม่เอี่ยม แคะพันพร้อมเดินเข้ามาพูดว่า “ศิษย์ของท่านพันซ้อกล่าวหาแล้วมีไข้หรือ หัวหน้ามือปราบต้วนยังมีเรื่องอันใดจะกำชับอีก”

ตัวหนังสือหัวเราะเบาๆ “คดีห่อเจาซิวมีรายละเอียดซับซ้อนเกรงว่าหัวหน้ามือปราบหลี่จะไม่อาจคลี่คลายคดีได้ภายในระยะเวลาอันสั้น บังเอิญผู้น้อยสนใจคดีนี้มาก ไม่ทราบหัวหน้ามือปราบหลี่จะยอมถอยให้ได้หรือไม่”

จนอันไม่มีคติฆาตกรรมมานานมากแล้ว พอมีคติใหญ่เกิดขึ้น
ไม่ว่าใครล้วนยื้อแย่งอยากสร้างผลงาน ผู้ใดจะโง่ยอมยกโอกาสสร้าง
ผลงานนี้ให้กับคู่อดีตตนเอง

หลี่เอ๋อร์โก้วรู้สึกว่ปากติแล้วตัวนสี่อีนลาดหลักแหลมนัก
แต่วันนี้ไม่รู้เพราะเหตุใดถึงเสนอความคิดง่ๆ เช่นนี้ออกมาได้

ด้วยเหตุนี้ เขาจึงเพียงแค่นเสียงเย็นชาพูดว่ “ภารกิจนี้เป็น
หัวหน้ากองปราบมอบให้ข้าผู้แซ่หลี่ดูแล ต่อให้หัวหน้ามือปราบตัวน
จะเก่งกาจแค่ไหนก็ไม่ควรขัดความประสงค์ของหัวหน้ากองปราบ
กระมัง”

ตัวนสี่อีย้มกล่าว “ผู้น้อยเพียงคิดอยากช่วยหัวหน้ามือปราบหลี่
คดีนี้สะเทือนถึงเบื่องบนแล้ว ตามนิสัยของเบื่องบนผู้นั้น จักต้อง
ออกคำสั่งให้เขาคดีสำเร็จภายในสามวัน หัวหน้ามือปราบหลี่นั้นใจว่
ภายในสามวันจะหาฆาตกรเจอ?”

หลี่เอ๋อร์โก้วชะงัก ขมวดคิ้วครุ่นคิดทันที ตอนที่เขารับคดีนี้
หัวหน้ากองปราบไม่ได้พูดถึงเรื่องภายในสามวัน พอตัวนสี่อีย้มาถึง
เบื่องบนผู้นั้น...หรือว่จะเป็นเบื่องบนของหัวหน้ากองปราบ

หลี่เอ๋อร์โก้วสีหน้าเปลี่ยน มองตัวนสี่อีย้ครู่หนึ่งแล้วเอ่ยว่
“หัวหน้ามือปราบตัวน นี่เร็วเกินไปที่จะกล่าวเช่นนี้ คดีนี้มีใช้คดี
เร่งด่วนอันใด ค่อยๆ สืบสวนก็ย้งทัน หากเบื่องบนมีคำสั่งลงมาจริง
ข้าผู้แซ่หลี่...อยากลองดูสักครั้ง”

ตัวนสี่อีย้ยกหน้า “ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เช่นนั้นข้าผู้แซ่ตัวนก็จะ
ไม่ต้งดันต่อ เสี่ยวเฉ่าพันข้อกล่าวหาแล้ว เช่นนั้นพวกข้าขอตัวก่อน”

เมื่อพูดจบก็ลากเสี่ยวเฉ่าเดินออกไป ไม่เหลียวกลับไปมอง
หลี่เอ๋อร์โก้วอีก

หลี่เอ๋อร์โกวยืนอยู่ที่เดิม ลูบคางคิอย่างลังเล ตอนแรกเขา
ตื่นเต้นดีใจอยากสร้างผลงาน แต่พอได้ฟังคำพูดของตัวนสืออี้ จู่ๆก็
รู้สึกไม่มั่นใจเสียแล้ว

แต่ไม่ว่าจะพูดอย่างไร เนื้อชิ้นโตจ่อปากอยู่ ไม่มีเหตุผลที่จะ
ไม่ลองกัดสักคำ หลี่เอ๋อร์โกวไอสองที ก่อนพามือปราบสองคนไปยัง
หอเจ้าชีวิต

ตามคำพูดของเจ้าหน้าที่ชั้นสูตรศพ ในกระเพาะอาหารของจินชู่
มียาบำรุงที่ยังย่อยไม่หมดอยู่ และในนั้นยังมียาพิษ ‘เยียนจือซานเยว่’
ปะปนอยู่ด้วย กล่าวกันว่ายาพิษชนิดนี้เป็นหญิงสติไม่ดีนางหนึ่ง
ในยุทธรภพทำขึ้นเพื่อสังหารสามีตนเอง ไม่ทราบที่มาแน่ชัดว่ามาจาก
ที่ไหน แต่ยาบำรุงย่อมสืบหาได้ว่าผู้ใดเป็นคนตำ ตอนนั้นหอเจ้าชีวิต
หยุดรับแขกเพื่อปรับปรุงกิจการ สาวใช้น้อยใหญ่ทั้งหมดล้วนยืนอยู่
ที่โถงกลาง

แม่เล่าแซ่เชียนสีหน้าเต็มไปด้วยความโศกเศร้า ยืนอยู่ข้างๆ
หลี่เอ๋อร์โกว “ได้เท่า ยาบำรุงนี้เป็นข้าส่งหนึ่งจือตำให้จินชู่ หนึ่งจือ
เป็นสาวใช้ที่ซื่อสัตย์”

หลี่เอ๋อร์โกวนั่งไขว่ห้างพลาংกล่าวว่า “พาคณผู้นั้นเข้ามา ส่วน
ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องทั้งหมดออกไปก่อน”

แม่เล่าแซ่เชียนพยักหน้า กวักมือเรียกสาวใช้ชุดม่วงผู้หนึ่งเข้ามา
ขณะที่คนอื่นๆต่างทยอยออกไปจนหมด

ตัวนสืออี้โบกพัดนั่งอยู่ข้างๆ หลี่เอ๋อร์โกวยกมือขึ้นกุมขมับ
“หัวหน้ามือปราบตัวน ท่านยังมีธุระอันใดอีก”

ตัวนสืออี้ยิ้มสดใสประหนึ่งแสงอาทิตย์ในฤดูใบไม้ผลิ “ข้าไม่ได้
มีธุระอะไร”

ไม่มีธุระแล้วเจ้ามาทำอะไรตรงนี้ คิดว่าผู้ที่ไม่เกี่ยวข้อง
นี้หมายถึงผู้อื่นหรืออย่างไร หัวหนามือปราบหลีแค้นเสียวใส “คดีนี้
ถือเป็นความลับ หัวหนามือปราบตัวนช่วยออกไปก่อนได้หรือไม่”

ตัวนลืออีส่ายหน้า “คลังข้อมูลของลิวชานเหมินผู้น้อยยังเข้าได้
คดีนี้ไม่ช้าก็เร็วจะต้องบันทึกแล้วเก็บไว้ในนั้น ข้าผู้แซ่ตัวนเพียงมา
ศึกษาล่วงหน้า หัวหนามือปราบหลีไม่จำเป็นต้องสนใจ”

หลีเออร์โกวพูดไม่ออก แต่ถึงแม้จะโกรธจนแสดงออกทางสีหน้า
ก็ทำได้เพียงหันไปมองสาวใช้ที่นั่งคุกเข่าอยู่อย่างเรียบร้อย “เจ้าคือ
หญิงจื่อ?”

สาวใช้ชุดม่วงดวงตาแดงก่ำ ตอบอย่างนอบน้อม “เจ้าค่ะ”

เสียวเฉาที่ยืนอยู่ข้างๆ ตัวนลืออี้แคะหู เสียวนี้คล้ายเคยได้ยิน
ที่ไหนมาก่อน

กลืนสุคนธ์เหือดหาย

แต่ได้ยินจากที่ใดกันเล่า

เสียวเฉ่าลูปคางไคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง หลังจากนั้นก็ตบตันชา
ตัวนสืออย่างแรง “ข้านี้ก้ออกแล้ว!”

นี่ไม่ใช่แม่นางผู้คนที่พูดว่าจินซูรับมียาก ตายไปก็ดี เจียบสงบ
ขึ้นเยอะในห้องเมื่อวานหรือ!

ตัวนสืออีเล็กคิว หันหน้าไปมองนาง ไม่พูดอะไร ขณะที่
หลี่เออร์โกวที่นั่งอยู่ขมวดคิ้ว “ที่นี่กำลังไต่สวนคดี ห้ามส่งเสียงดัง”

“ขออภัยเจ้าค่ะ” เสียวเฉ่าไปหลบหลังตัวนสืออี เชื้อฟงทันที่
กลัวหลี่เออร์โกวจะให้คนมาลากนางออกไป

คิดนี้ง่ายมาก เมื่อคืนนางอยู่ห่างจากตัวฆาตกรเพียงกำแพงกัน
หากสามารถสืบหาตัวสาวใช้ที่ให้ชวดยานางเมื่อวานออกมา เรื่อง
ก็น่าจะจบแล้วมิใช่หรือ

มิหนำซ้ำยังอาจแย่งความดีความชอบครั้งนี้จากหลี่เออร์โกว
ทำลายภาพลักษณ์ของเขาได้อีกด้วย

เมื่อนึกภาพหลี่เออร์โกวถูกยั่วโมโหจนหน้าเขียวจัด เสียวเฉ่า
ก็รู้สึกมีชีวิตชีวาเพิ่มขึ้นร้อยเท่า ดวงตาทั้งสองเป็นประกาย จ้องมอง

หนังสือที่อยู่โง่งเบื่องล่าง

หนังสือถูกนางจ้องมองจนรู้สึกแผ่นหลังเย็นวาบ ดวงตาลอกมองไปรอบๆ ด้วยความกระวนกระวาย จนกระทั่งสายตาค่อยๆ ย่อมนิ่ง ร่างตัวหนังสือจึงค่อยสงบลง

“เจ้าตั้มยาบารุงให้แม่นางจินชู่เมื่อใด ระหว่างนั้นได้ออกจากห้องครัวหรือมีใครมาหาเจ้าหรือไม่” หลี่เอ๋อร์ไกวสอบถาม

“เรียนได้เท่า” หนังสือตอบเสียงเบา “ยามเย็น¹ เมื่อวาน แม่เล่าเขียนสั่งให้ข้าน้อยตั้มยาบารุงให้แม่นางจินชู่ ข้าน้อยอยู่ในห้องครัวตลอด ไม่ได้ออกไปไหนและไม่มีผู้ใดมาหา ตอนยกยาไปให้แม่นางจินชู่ได้พบซิงเยียนสาวใช้ของแม่นางอื่นชู่ เกิดมีปากเสียงกัน จากนั้น... จากนั้นโชคคิที่ได้พี่ชวงเอ๋อร์ ข้าน้อยจึงส่งยาให้แม่นางจินชู่ได้เจ้าคะ”

จินชู่กับอื่นชู่ล้วนเป็นสี่ยอดหญิงคนิกในหอเจ้าชิวแห่งนี้ ทว่าฐานะของจินชู่กลับกดทับศีระะอื่นชู่อยู่ อื่นชู่คงรู้สึกไม่พอใจอยู่นานแล้ว สาวใช้ข้างกายปรับตัวตามสถานการณ์ จึงง่ายที่จะเกิดความขัดแย้ง

หนังสือเป็นสาวใช้ที่มักถูกรังแก ทุกครั้งไม่ว่าทำอาหารอะไรขอเพียงพบเจอซิงเยียน หากไม่ถูกแย่งไปก็ต้องถูกยั่วยุ นี่ถือเป็นเรื่องปกติ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นวันนั้น ขณะหนังสือยกยาบารุงไปให้จินชู่ ซิงเยียนจะเข้ามาแย่ง แต่หนังสือแข็งขันไม่ยอมให้ ซิงเยียนยกมือคิดจะตีคน บังเอิญชวงเอ๋อร์ผ่านมาจึงห้ามไว้ได้ทัน ทำให้หนังสือนำยาบารุงไปส่งได้สำเร็จ

¹ คือ ช่วงเวลาตั้งแต่เวลา 7.01 - 9.00 น.

หัวหน้ามือปราบหลี่ฟิงมาถึงตรงนี้ก็ขมวดคิ้ว “ถ้าเช่นนั้น ผู้ที่แต่ต้องยาบำรุงก็มีเพียงเจ้า ชิงเยียน และชวงเอ๋อร์ผู้นั้น”

หญิงจื่อหยกหน้า ก่อนจะส่ายหน้าทันที “พวกนางล้วนไม่ได้ แต่ต้องยา พี่ชวงเอ๋อร์ช่วยช้าน้อยส่งยาให้แม่นางจินซู ระหว่างนั้น ช้าน้อยก็ตามไปด้วย ไม่มีทางที่นางจะลงมือได้เจ้าคะ”

“หากเจ้ามองไม่เห็นเล่า” หัวหน้ามือปราบหลี่แค้นเสียงถาม “เรียกชวงเอ๋อร์กับชิงเยียนเข้ามา”

แม่เล่าแซ่เซียนได้ยินดังนั้นก็รีบออกไปเรียกคน

ตัวนสืออี้มีท่าทางง่วงนอนเล็กน้อย โบกพัดในมือไปมา แทบจะ พัดตนเองจนหลับแล้ว

ส่วนเสี่ยวเฉา ยังคงมีสมาธิจดจ่อ

“ช้าน้อยการจะไต่เต้า” สาวใช้ทั้งสองเข้ามาคุกเข่าลงใบหน้า ชิดขาว เสียงสั่นเครือเล็กน้อย

ไม่ใช่พวกนาง เสี่ยวเฉาได้ยินเสียงแล้วผิดหวัง ไม่ใช่เสียง สาวใช้ที่มีอายุผู้นั้น กล่าวอีกอย่างคือสองคนนี้น่าจะเป็นผู้บริสุทธิ์

น่าแปลก หากเป็นไปตามที่หญิงจื่อเล่า ระหว่างทางไม่มีผู้อื่น แต่ต้องยา เช่นนั้นฆาตรกรใส่พิษลงไปได้อย่างไร

หัวหน้ามือปราบหลี่ไต่สวนสาวใช้ทั้งสอง แต่ดวงตาจ้องมอง ชิงเยียนตลอดเวลา ชูขลุ่ยจนชิงเยียนตัวสั่นทึ่ม

เสี่ยวเฉาดึงแขนเสื้อของตัวนสืออี้ “อาจารย์ พวกเราออกไป เดินเล่นดีหรือไม่”

ตัวนสืออี้ที่ง่วงจนตาปรือหันมามองเสี่ยวเฉาอย่างมีนัยครุใหญ่ ก่อนกล่าวว่า “ได้”

ทั้งสองเดินผ่านหน้าหลี่เอ๋อร์ไปแล้วออกจากประตูไป หัวหน้า

มือปราบหลียังคงบ่นพึมพำ “เป็นไปไม่ได้ จะต้องมีบางอย่างขาดหายไป...”

การฆ่าคนต้องใช้ความกล้าอย่างมาก สาวใช้สามคนนั้นตัวสั่นเป็นเจ้าเข้าแล้ว ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็ไม่น่าสงสัย

ตัวนสืออีพาเลี้ยวเฉาเดินอ้อมผ่านลานด้านหน้าของหอเจ้าชีวิตก่อนเอ่ยถามอย่างไม่รีบร้อน “เอาขวดมาจากที่ใด”

เลี้ยวเฉาตอบอย่างภาคภูมิใจ “ฆาตกรให้มาเจ้าคะ”

ตัวนสืออีชายตามองนางแวบหนึ่ง “เจ้าจะไปหาฆาตกร?”

เหลวไหล! เลี้ยวเฉากลอกตา “หากไม่หาฆาตกร จะให้ข้าเที่ยวสแกนเรียงร้อยกับท่านหรือ”

“หลังจากหาเจอแล้วเล่า” ตัวนสืออีถาม

“จับตัวลิเจ้าคะ!” เลี้ยวเฉามองเขาอย่างไม่เข้าใจ “เหตุใดวันนี้ท่านถึงถามแต่คำถามโง่เขลาเช่นนี้เล่า”

ตัวนสืออีไม่ตอบ แต่ชายตามองนางแสดงสีหน้าดูถูกเลี้ยวเฉา

เลี้ยวเฉาแค้นเสียง “เฮอะ” พาตัวนสืออีเดินไปยังเรือนพักรวมที่สาวใช้พำนักอยู่ “มีศิษย์เช่นข้า ท่านควรดีใจสิ ข้าหาฆาตกรให้ท่าน ท่านรอหัวหน้ากองปราบมอบรางวัลให้ก็พอ”

ความจำของนางนั้นยอดเยี่ยม ได้ยินเสียงเพียงครั้งเดียวก็จำได้ มิหนำซ้ำเมื่อวานเสียงสาวใช้ผู้นั้นยังมีเอกลักษณ์โดดเด่นเหมือนหญิงมีอายุเช่นหม่อม

สาวใช้ที่ลานด้านหลังกำลังอกสั่นขวัญแขวน ยืนรวมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ กระซิบกระซาบ เลี้ยวเฉาเดินตรงไปยังหน้าประตูไม่พูดพร่ำทำเพลงก็ผลักตัวนสืออีเข้าไปทันที

ผู้เป็นที่รักเช่นสุนัขตัวน สามารถใช้ประโยชน์ในช่วงเวลาสำคัญ

ได้เสมอ ได้ผลมากเป็นพิเศษกับเป้าหมายสองประเภท ประเภทแรกคือสตรี ประเภทที่สองคือเพศเมีย

ตอนนี้กลุ่มสตรีข้างในหากอยากฟังเสียงไม่ต้องถามรายบุคคล แคโยนเขาเข้าไปก็ได้ฟังแล้ว

“หัวหนามือปราบตัวนมาได้อย่างไรเจ้าคะ”

“ตายจริง คนไม่ดูตาม้าตาเรือที่ไหนปลักท่าน ระวังเจ้าคะ”

“หัวหนามือปราบตัวน คดีคืบหน้าถึงไหนแล้วเจ้าคะ”

“...”

เห็นได้ชัดว่าผู้สืบคดีคือหลี่เอ๋อร์โก่ว หากโยนเขาเข้าไปคาดว่าสตรีกลุ่มนี้ไม่เพียงไม่รับ ซ้ำยังถอยห่าง เทียบกันแล้ว นี่ทำให้คนโมโหจนแทบตายได้จริงๆ

เสี่ยวเฉาปล่อยหน้าพลางสังเกต ในบรรดาเสียงที่พูด คล้ายไม่มีสาวใช้มีอายุผู้นั้น

เสี่ยวเฉาเงยหน้ากวาดตามองผาดหนึ่ง สาวใช้ทั้งหมดล้อมอยู่ข้างกายตัวนสี่อี้ แต่ละคนเอ่ยปากพูดคุย

“สาวใช้ทั้งหมดในหอเจ้าชิวอยู่ที่นั่นหมดแล้วหรือ” ตัวนสี่อี้เห็นเสี่ยวเฉาขมวดคิ้วมุ่น จึงถามยื้มๆ

หญิงชราผู้ดูแลตอบ “ทั้งหมดอยู่ที่นั่นครบแล้วเจ้าคะ ยกเว้นลั่วเสวี่ที่ไม่สบายนอนอยู่ข้างใน”

เสี่ยวเฉาดวงตาเป็นประกาย ไม่พูดพร่ำทำเพลงก็วิ่งเข้าไปในห้อง

“เอ๊ะ...” หญิงชราผู้ดูแลคิดจะขวางนาง ทว่าตัวนสี่อี้ก็กลับเข้าไปยืนตรงหน้าอีกฝ่ายอย่างไม่สนใจ ขวางทางคนไว้พอดี

เสี่ยวเฉาเข้าไปแล้วพลันตรงดิ่งไปข้างเตียง เรียกคนที่นอนอยู่บนเตียง “ลั่วเสวี่! ตื่นได้แล้ว!”

ด้านหลังมีสาวใช้ตามเข้ามา พุดด้วยความร้อนรน “ท่านอย่า
ส่งเสียงดัง เมื่อคืนพี่ลั่วเสวี่มีไข้ ไข้เพ็งจะลด”

ใช่? เสี่ยวเฉ่ากั่มหันมอง

ใบหน้าบนหมอนขาวซีด ดูแล้วเหมือนมีไธดำกลุ่มหนึ่งวนเวียน
อยู่ คล้ายป่วยไข้มีผิด

หวาดูท่าแล้วจะป่วยหนักยิ่งนัก คล้าย...คล้ายว่า...

เสี่ยวเฉ่าขมวดคิ้วเล็กน้อย ก่อนยื่นมือไปตรวจลมหายใจของ
ลั่วเสวี่

“อาจารย์”

ตัวนสืออีที่อยู่นอกประตูได้ยินน้ำเสียงแปลกๆ ของเสี่ยวเฉ่า
ก็เลิกคิ้ว ตามเข้ามาในห้อง

“นาง...” เสี่ยวเฉ่าหันหน้าไปมองตัวนสืออี สีหน้าดูไม่ได้
“เหมือนว่าจะตายแล้ว”

ไม่สอดมือยุบ

ทุกคนรอบข้าง ต่างพากันกลั่นหายใจ สาวใช้ที่ขวางนางเมื่อครู่ชะงัก
ก่อนจะก้าวเข้ามาสัมผัสใบหน้าของลั่วเสวี่

“เป็นเช่นนี้ได้อย่างไร!”

คนอยู่ดี ๆ จะตายได้อย่างไร

ตัวนลืออีฆมวดคิ้ว ก้าวเข้าไปดิ่งเสี่ยวเฉาออกมา ตรวจดูลำคอ
ของลั่วเสวี่

“ตายมาแล้วไม่ต่ำกว่าครึ่งชั่วยาม” เขาเอ่ย

บรรดาสาวใช้ที่อยู่ข้างหลังต่างพากันกรี๊ดร้องแล้ววิ่งออกไป
ผู้ดูแลกลับมายืนอยู่ข้าง ๆ ตาแดงกำพุดว่า “คนดีเช่นนี้ เหตุใด
ถึงตาย เกิดอะไรขึ้น”

เสี่ยวเฉาเขยิบเข้าไปยืนข้างตัวนลืออี มองใบหน้าของลั่วเสวี่
พิมพ์เสียงเบา “ท่านควบทำแหน่งเจ้าหน้าที่ชันสูตรศพด้วยหรือไม่
เหตุใดข้าจึงดูไม่ออกว่านางตายมานานเท่าใดแล้ว”

ตัวนลืออีชักมือกลับ กระซิบว่า “อุณหภูมิข้อมือของนาง
เย็นเฉียบถึงกระดูก แสดงว่าตายมากกว่าครึ่งชั่วยาม เพราะสภาพ
อากาศของฉางอันในช่วงนี้ หากตายมาเกินหนึ่งชั่วยามร่างน่าจะเริ่ม

มีความเปลี่ยนแปลงแล้ว แต่ศพของลิวส์กลับยังสมบูรณ์ ไม่มีกลิ่นเหม็นเน่า ดังนั้นนางจึงน่าจะตายได้เพียงครึ่งชั่วยาม”

คำพูดนี้ฟังดูมีเหตุผลอย่างยิ่ง เสี่ยวเฉ่าพยักหน้า หยิบสมุดเล่มเล็กออกมาจด

บรรดาสาวใช้วิ่งไปด้านหน้าเพื่อแจ้งหลี่เอ๋อร์โก่ว ส่วนตัวนสืออิตตรวจดูศพของลิวส์อย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นค่อยลากเสี่ยวเฉ่าถอยออกมา

“ทำอะไรเจ้าคะ” เสี่ยวเฉ่าถือสมุดมองเขาอย่างข้องใจ “มิใช่ท่านควรเข้าไปดูหรือ หากหลี่เอ๋อร์โก่วทำลายสถานที่เกิดเหตุแล้วจะอย่างไร”

“สิ่งที่ควรดู ข้าดูหมดแล้ว” ตัวนสืออิตยืนอยู่ในลานเรือนโบกพัดพร้อมกล่าวอย่างใจเย็น “คดีนี้เป็นของหัวหนามือปราบหลี่ พวกเรามีอาจสอดมือ ดูเฉยๆ ก็พอ”

เสี่ยวเฉ่าทำปากย่น “แต่ว่า เบบะแสในมือพวกเราเยอะกว่า หากมอบคดีนี้ให้พวกเรา จะต้องคลี่คลายคดีได้เร็วกว่าเขาแน่นอน”

“เจ้ายังเด็กนัก” ตัวนสืออิตส่ายหน้าแล้วเอ่ย “ลิวส์ชานเหมินมีภรรยาของลิวส์ชานเหมิน คดีที่เขาจับแล้ว พวกเรามีอาจสอดมือ”

อะไรกัน เช่นนั้นหลักฐานที่นางเหาะเหินเดินกำแพงรวบรวมมานี้ ต้องมอบให้คนอื่นนั้นหรือ เสี่ยวเฉ่าแบ่ปาก “น่าเสียดายนัก...”

“ไม่มีอะไรน่าเสียดาย” ตัวนสืออิตถามเสียงต่ำ “เจ้าบอกข้ามาก่อน คนที่เจ้าต้องการหา ไขลิวส์หรือไม่”

“คงมีแต่นางแล้ว เหลือเพียงเสียงของนางที่ข้ายังไม่ได้ยิน” เสี่ยวเฉ่าพูด “เมื่อคณนางคิดว่าข้าเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด จึงส่งขวิดไปนั้นให้ข้า เป็นขวิดใบเดียวกับที่ข้ายึดให้ท่าน”

ตัวหนังสือพยักหน้า “ข้างในคือพิษ‘เยียนจือซานเยว่’”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ลั้วเสว่ผู้นี้ น่าสงสัยอย่างยิ่งว่าจะเป็นฆาตกร
ทว่าตอนนี้ นางตายแล้ว

“พวกเราต้องส่งขวิดไปนั้นให้หลี่เอ๋อร์โกวหรือไม่เจ้าคะ”
เสี่ยวเฉาถามอย่างไม่เต็มใจ

“เหตุใดต้องให้เขา” ตัวหนังสือหัวเราะเบาๆ “เจ้าให้เขา รับรอง
ว่าเขาต้องป้ายความผิดให้ลั้วเสว่เป็นฆาตกรแน่นอน จากนั้นอ้างว่า
นางฆ่าตัวตายเพราะกลัวความผิดแล้วปิดคดี”

ตายติดต่อกันสองคนเช่นนี้ ด้วยระดับความสามารถของ
หลี่เอ๋อร์โกวจะต้องสืบต่อไม่ได้เป็นแน่ แต่เขาคงไม่ยอมละทิ้งผลงานนี้
จักต้องรีบปิดคดี สร้างผลงานได้เล็กน้อยก็ยังดี

เสี่ยวเฉาฟังไม่เข้าใจ ถ้าไม่สอดมือและไม่ส่งมอบหลักฐานให้
สุนัขตัวนั้นคิดจะทำอะไร

“เฮ้อ อีกไม่นานก็จะได้ออกไปแล้ว คุณหมั่นนางยังรอนางอยู่
ข้างนอก เหตุใดถึงจากไปง่ายๆ เช่นนี้” หญิงชราผู้ดูแลเดินออกมา
เอ่ยพลางเช็ดน้ำตา

ตัวหนังสือเปลี่ยนท่าทีเป็นอ่อนโยนทันที ยื่นผ้าเช็ดหน้าให้นาง
“ข้างในเป็นอย่างไบบ้าง”

หญิงชราผู้ดูแลส่ายหน้า “ป่วยตาย เมื่อคืนป่วยหนัก แต่เพราะ
ในหอเกิดเรื่อง ไม่มีผู้ใดมาสนใจดูแลนาง ผู้ใดจะรู้ว่านอนหลับครานี้
จะไม่ตื่นขึ้นมาอีกเลย...เจ้าหน้าที่ชันสูตรมาแล้ว บอกว่าโดนลม
มากเกินไป ใช้ชันสูง จนทำให้เสียชีวิต

“นางตายไปในวัยเพียงเท่านี้ช่างน่าสงสาร ข้างนอกยังมีคุณหมั่น
รอนางกลับไปแต่งงาน อยู่ดีๆ ก็จากไปเสียแล้ว...”

เลี้ยวเผ่าถอนหายใจ สตรีหอโคมเขียวชางนำสงสาร สาวใช้ ก็ยื่นนำสงสาร ผู้ใดบ้างไม่เดินรนเพื่อหาเลี้ยงชีพ จำใจต้องเดินบนเส้นทางนี้

ตัวนสืออีที่ใจแข็งไร้ความรู้สึกก็หวั่นไหวไปด้วย เขาขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วพูดว่า “นี่เป็นผู้บริสุทธิ์จริงๆ คู่หมั้นนางอยู่ที่ใด พวกข้าจะถือโอกาสไปแสดงความเสียใจปลอบขวัญ”

“ได้เท่าช่างมีเมตตา” หญิงชราผู้ดูแลไม่พูดพร่ำทำเพลงรีบไปหากระดากับพู่กันเขียนที่อยู่ส่งให้ตัวนสืออี “พวกข้าไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าหรือออกจากที่นี่ ลำบากได้เท่าแจ้งข่าวให้ครอบครัวของนางส่งคนมารับศพไปที”

“ได้” ตัวนสืออีเก็บกระดาส รู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง ก่อนจะลากเลี้ยวเผ่าเดินออกไป

หลี่เอ๋อร์โก้วร้อนใจเดินวนเวียนอยู่ในห้อง ฟังลิวชานเหมินเมื่อได้รับข่าวก็ส่งคนมาเพิ่มมากมาย ในที่สุดเย่เชียนเวินหัวหน้ากองปราบก็ตื่นตัวแล้ว เขาควมม้าพุ่งตรงมายังหอเจ้าชีวิต เพื่อควบคุมการสอบสวนด้วยตัวเอง

หัวหน้าใหญ่แห่งลิวชานเหมินผู้นี้เป็นคนที่รับมียาก ทุกเรื่องของคนทุกระดับชั้นในลิวชานเหมิน แม้กระทั่งไก่ที่ตัวนสืออีเลี้ยงเอาไว้ในลานบ้านด้านหลังเป็นตัวยูหรือตัวเมียเขายังรู้หมด

หลี่เอ๋อร์โก้วคิดจะตัดสินคดีลวกๆ ภายใต้การกำกับดูแลของเขาย่อมเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

ดังนั้นตอนนี้หลี่เอ๋อร์โก้วจึงทำได้เพียงค่อยๆ รวบรวมหลักฐานทีละเล็กละน้อย หวังว่าจะโชคดีพบฆาตกรวิ่งมาอยู่ตรงหน้าตนเอง

ด้านเลี้ยวเผ่าติดตามตัวนสืออี ผ่านถนนใหญ่อันคึกคักของ

ฉางอัน แวะซื้อถังหู¹ มากินพลางเอ่ยถามว่า “พวกเราจะไปหาคุ่มั่นของลั่วเสว่จริง ๆ หรือเจ้าคะ”

ตัวนสืออี่สายหน้า “ก่อนหน้านั้นมิใช่ควรไปคฤหาสน์ตระกูลเงินก่อนหรือ”

อะไรวะ ไปคฤหาสน์ตระกูลเงินทำบ้าอะไร เสี่ยวเฉ่างุนงง “ทำไมเจ้าคะ”

“จินชู่ถูกคหบดีเงินซื้อตัว เดิมทีเตรียมรับเข้าบ้านไปเป็นอนุ” ตัวนสืออี่เอ่ย “ทว่าตอนนี้จินชู่ตายได้สองวันแล้ว คหบดีเงินกลับยังไม่โผล่หน้ามา นี่ไม่ยี่งน่าสงสัยหรือ”

เสี่ยวเฉ่ากะพริบตาปริบ ๆ คล้ายนึกขึ้นได้ คินวันนั้นบพสนทนาที่แม่เล่าเชียนกับหญิงชราถกเถียงกัน เอ่ยถึงว่าสมควรรายงานคหบดีเงินอย่างไร สุดท้ายวันนี้ห่อเจาะชีวี่มีคนตายอีกคน ก็ยังไม่เห็นตระกูลเงินส่งผู้ใดมารับศพสักคน

คิดเช่นนั้น มันก็น่าสงสัยอยู่บ้างจริง ๆ

“อีกทั้งที่อยู่ที่อยู่ดูแลลิวให้ข้าเมื่อครู อยู่ใกล้คฤหาสน์ตระกูลเงินนัก” ตัวนสืออี่เอ่ย “จู่ ๆ ข้าเพิ่งนึกได้ สามเดือนก่อนข้าผ่านถนนเทียนหลงที่ตั้งคฤหาสน์ตระกูลเงิน เคยเห็นลั่วเสว่ออกมาจากที่นั่น”

เสี่ยวเฉ่า “...”

เมื่อสามเดือนก่อนเห็นหน้าเพียงแวบเดียว ท่านยังจำได้ชัดเจนขนาดนี้?

“หากข้าทายไม่ผิด คุ่มั่นของลั่วเสว่น่าจะเป็นคนของตระกูล

¹ คือ ผลไม้เคลือบน้ำตาล แต่เดิมใช้ชานจาสองลูกเสียบไม้ โดยเสียบให้ลูกเล็กอยู่บนลูกใหญ่อยู่อ่าง ลักษณะคล้ายน้ำเต้า ปัจจุบันใช้ผลไม้ทั่วไปเคลือบน้ำตาลเสียบไม้แทน

เงิน” ตัวหนังสืออีดิงบังเหียนม้าหยุดกลางถนน ดิ่งเสี่ยวเฉาหลงจากหลังม้าด้วยมือเดียว “เช่นนี้เรื่องราวก็ง่ายขึ้นเยอะ”

เสี่ยวเฉาหง “ง่ายตรงไหนกันเจ้าคะ”

“มอบหมายภารกิจให้เจ้า” ตัวหนังสืออีย้อมอย่างสง่าผ่าเผย พันขาของเขาเปล่งประกายได้แสงอาทิตย์ “ไปเป็นสาวใช้ชั่วคราว หารายได้พิเศษสักหน่อย เป็นอย่างไร”

“เข้าไป!” เสี่ยวเฉายึดดอก “ข้าอยากไขคดีจนได้ตำแหน่งมือปราบประจำการ จะให้ไปเป็นสาวใช้ได้อย่างไร!”

ตัวหนังสืออิลีกัว “คำตอบแทนของตระกูลเงินดิงยังนัก มีน้องไก่ให้กินทุกวัน”

“...ไม่ไป!” นางหาใช่คนไร้ศักดิ์ศรีเช่นนั้น

“เงินเดือน เดือนละหนึ่งตำลึง”

“...ไม่...”

“ข้าได้ยินมาว่าคุณชายตระกูลเขาหน้าตาหล่อเหลาเป็นพิเศษ วาดภาพได้ เป่าขลุ่ยเป็น”

“ตกลง ข้าจะเข้าไปได้อย่างไรเจ้าคะ” เสี่ยวเฉาหัวเราะเหะๆ ย่อตัวลงนั่งตรงหน้าตัวหนังสือ ทำทางประหนึ่งสุนัขกระดิกหาง

ตัวหนังสืออียิ้มใจที่มีอาจหลอมเหล็กให้กลายเป็นเหล็กกล้า เจ้าหมูตาบอด ไม่ว่าบุรุษหน้าไหนในเมืองฉางอันแห่งนี้ ไม่มีใครหน้าตาดีไปกว่าเขาแล้ว!